

FERENCES KÖZLÖNY

1936.

Június hó

XVI. évf.

Tartalom:

Terciárius naptár.

Legyünk eleven kapcsolatban az
élettel!

Pálffy Erzsébet grófnő: A lélek nap-
sugara.

Nyaryljunk ferencesen!

Wirth Jakab és Weber Antal.

Kállay István: Ingyen utasok.

Ferences első áldozás.

P. Roznik Rajnér O. F. M.: Az Egy-
ház parancsai.

Szerkesztői üzenetek.

P. Barkata Fábíán O. F. M.: A szki-
petár fia.

P. Kőnig Anaklét O. F. M.: A szent-
miseáldozat. (II.)

P. Szabados Anzelm O. F. M.: A
Bold. Szűz Mária hét örömének
rózsafüzére.

Szentföldi ferencesek.

Lis. kis Teréz nővér: Szent Ferenc
nyomdokain.

Az idei Kat. Nagygyűlés plakátpá-
lyázata.

Ifjúsági rovat: Oh az a külső (e i.)

Egri (Röszler) Irén: Képesítő előtt.

Lelkigyakorlatos hajózarándoklás
Máriazellbe.

Rendi élet.

Legyünk eleven kapcsolatban az étellel!

Az Evangélium nem szép elmélet, amelyet csak elgondolunk, hanem hatalmas irányító, amely beszél minden tettünkbe. Átjárja egész lényünket, és amikor így csodálatosan beoltott bennünket a krisztusi életbe, akkor elvárja tőlünk, hogy csakugyan teremjük Isten országának gyümölcseit. A vadonc is nemessé válik, ha megindul benne a beléoltott új élet: nekünk sem szabad tüskéket hajtánunk, de tétlenkednünk se, miután a szentáldozás által a szentségi Jézussal olyan meghittten egyesültünk!

Sokan meglegesznek a buzgó imádsággal, és fájdalmasan mondogatják, hogy ilyen meg olyan rosszak az emberek, megjavításukra azonban édeskeveset tesznek! Elfeledik, hogy Jézus éjjeleit imában töltötte, de nappal elfáradásig dolgozott, hogy a lelkeket megmentse. Lehetetlen, hogy ne érdekeljen bennünket az, amiért édes Üdvözítőnk életét is feláldozta! Akit egyszer megragadott Jézus szeretete, annak már nincs más vágya, mint amit az ő isteni Mestere kíván, nincs más óhaja, mint ami után a lelkek Megváltója szomjúhozik . . .

Hogy van az mégis, hogy annyi gyakori áldozó ölbetett kézzel nézi, miként tesped oly sok szent ügy, míg a világ fiai az ördög szelleméért szinte hihetetlen szívóssággal küzdenek?! Mi az oka annak, hogy még az Evangélium hivatott terjesztői, a terciáriusok is megállanak, mérlegelik a tornyosuló nehézségeket, és aztán . . . szép lassan félrevonulnak?! Jézus pedig egyedül marad nagy keresztyével és olyan kevés a Cirenei Simon és a bátor Veronika . . .

Igen, mert a következetes áldozatosság és apostolkodás nem ígéretésből és édeskés érzégsből áll, ami csak önámítás, hanem folytonos cselekedetekből, amelyek percről-percre igénybe veszik az egész embert. Önmagát azonban háttérbe szorítani és mindenféle hangulat dacára is keményen kitartani Jézus szempontjai és munkaterei mellett nem sok ember tud. Azért nincs kapcsolatuk az étellel, amely Jézus szentséges Szívéből táplálkozik.

Ők ugyan azt hangoztatják, hogy a szeretett Mester törhetetlen hívei, de mi nyugodtan hozzátehetjük, hogy ez csak a emplom ajtajáig tart. Amikor azon kilépnek, hirtelen elfeledik Jézusuk ügyeit és a maguk kis érdekeik tolnak előtérbe. Ők inkább a szép szavak emberei, holott az élet szürke és semminek látszó apró cselekedeteket kíván, de Jézus lelkületével, amely az elmélkedés és a szentáldozás ihletett pillanataiban alakul ki benne.

Ha igazán Jézusból akarsz élni, akkor te is kapcsolódj bele azokba verejtékes erőfeszítésekbe, amelyek Isten dicsőségét és a lelkek üdvét célozzák, és semmi szín alatt meg ne hátrálj! Aki megfog valamit, ne eressze el, amíg a jóságos Üdvözítő ki nem veszi kezéből . . . halála óráján. Amen.

A lélek napsugara.

írta: Pálffy Erzsébet grófnő.

Látogatóban jártam Olaszországban régi jó barátaimnál.

Remek várkastélyuk van a XVI. századból, ősök csarnokával, freskókkal borított szobákkal, titkos lépcsőkkel, értékes antik bútorokkal és egy házikápolnával, amelyben a három királyok imádsát ábrázoló, lesüllyeszthető oltárkép mögött nem kevesebb mint 1400 szent ereklyéjét őrzik.

A háziasszony sorra mutogatott mindent, de engem persze a kápolna érdekelt legjobban. Végigböngéztem a szent ereklyék névsorát, a valódiságukat megerősítő, elsárgult, pergamentlapra írt „Testimoniumokat”. Áhítattal vettem kezembe a sekrestyeszekrény kincseit: VII. Pius pápa papucját, kis fehér sapkáját, a jeruzsálemi szent helyekről származó kőgyűjteményt, évszázados rózsafüzéretet, és egy breviáriumot, amelyből több mint négyszáz év előtt a család egyik missziónárius és Kínában vértanúságot szenvedő tagja imádkozott.

— Nem is tudtam, hogy családokban mártír is volt — fordultam háziasszonyomhoz.

— Sőt, egyik ősanyámat boldoggáavatták.

— Milyen büszke lehetsz, hogy ilyen szent őseid voltak. Képelem, mennyire iparkodsz nyomukba lépni

— Az akarat még csak meg volna, de sehogy sem megy — mondta és keserű mosoly rajzolódott szája köré. — Hidd el, rettenetesen nehéz dolog a tökéletesedés. Az ember nem követ el égbekiáltó bűnöket, de az a sok kis hiba, gyarlóság, csúnya apró vétkek . . . Kétségbeejtő! . . . Hányszor elhatároztam már, hogy például többé a nyelvemmel nem vétkek. Azt hiszed, sikerül? Dehogy! Ha belemelegszenek a beszédbe, észre sem veszem, hogy már megint egyik-másik ismerősömet, szomszédomat, rokonomat bírálgatok, hogy ilyen meg amolyan és ez a kibírhatatlan, ez az utálatos benne, hogy a Mária milyen buta, a Lucy műveletlen, a Mathild kacér, Guidónak nincs ízlése, a Mina néni rosszul öltözik, a plébános úr miért gyóntat este és miért nem reggel, miért prédikál a szemérmetlen ruházatról és miért nem a lopásról . . . Miért tartja a ceremóniákat így, mikor Rómában másképp tartják. A Vatikánban ezt mondták . . . Az egyik Monsignortól ezt meg ezt a pletykát hallottam. Erről a hercegnőről ezt a botrányos históriát terjesztik . . . Ez a fiatal lány ilyen-olyan. Csodálom, hogy akadt vőlegénye. Ennek a Páternek a miséjén mindig ott van X. Y. . . . Vajjon miért? A másik Pátert láttam az utcán beszélni ezzel meg ezzel . . . Ezzel meg ezzel az úrral nem lehet szóbaállni, mert azt mondják, szélhámos; én ugyan nem tudom. Nem tanácsolom, hogy felfogadd Ginát. Nálam ugyan becsületes volt, de utóbb hallottam, hogy előző helyén lopott. Hogy mennyiben igaz, persze nem jártam utána. És így tovább és így tovább. Reggel lusta vagyok fél órával előbb felkelni és azt beszélem be magamnak, hogy a háziasszonyi kötelesség miatt

nem mehetek naponta szentmisére. Kellemetlen esetekből egy-egy kisebb hazugság árán bújok ki. A saját akaratomat akarom enyéimre rákényszeríteni, mert azt hiszem, ez a legjobb, és emiatt gyengéd-telen, tapintatlan, szerénytelen vagyok. Szívesen adok, de megsértődöm, ha nem kürtölik ki a világba, hogy ezt meg ezt kapták tőlem. Ha valaki kifogásolni merészkedik rajtam vagy tetteimben valamit, mérgesen felfortyanok. Hát nem utálatos!... És ez így megy napról-napra. Ha aztán gyónásra kerül a sor, el vagyok keseredve. Semmi haladás!... Úgy érzem, hogy olyan vagyok mint egy undok fekete bogár, amely a sárban, piszokban turkál.

Nem válaszolhattam. A szobalány jött utánunk és jelentette, hogy tálalva van.

Másnap korán reggel lementem a parkba. Gyerekes örömmel jártam a narancs-, citromfákkal, pálmákkal ciprusokkal övezett kavicsos utakon. Tekintetem mosolyogva símogatta a dús gesztenyefák árnyában meghúzódó fehér márvány padokat. Percekig álltam a virágzó glyciniák alatt és szívtam be a lila fürtök mámorító illatát. Száz meg száz madár dalolt. A fűben vígan futkostak a gyíkok. A szökőkút vízcseppjei gyémántosan csillogtak a napfényben.

Gyönyörű, gyönyörű volt ez a ragyogó májusi reggel! Milyen közel állt hozzám Szent Ferenc! Mennyire megértettem a természet iránti rajongását. Milyen igaznak, szépnek éreztem, hogy testvér minden: a fa, virág, a madár, a víz... Istenről beszél a fény, az illat. És Istennek zengő hozsannázás ez az egész tavasz.

— Jöjjön! Jöjjön! — riasztott fel elragadtatásomból a háziúr hangja. Az üvegháznál állt, délszaki növényei közt és kezében valami virágcserepet tartott. Odasiettem.

— Nézze! Nézze!

Közelhajoltam, de azonnal visszakaptam a fejem. A cserépben sár volt és ebben a sárban terpeszkedett öt nagy, utálatos fekete bogár.

— Ugyan mit akar ezekkel a szörnyekkel! — kiáltottam undorodva.

A háziúr mosolygott.

— Most először letakarom a cserepet egy üveglappal, aztán kiteszem a napra. Majd meglátja, mit csal ki a napsugár ezekből a „szörnyekből“. Nem is hiszi, milyen csodálatos hatása van a napnak az életre. Sokat kísérleteztem ilyesmivel.

— Meg vagyok győződve, hogy ezekből az undok bestiákból még a nap sem tud semmit kihozni! Én a maga helyében vízbefojtanám mind az ötöt — mondtam és magamban kissé csalódottan megállapítottam, hogy az én öreg barátom sem különb a többi olasz öregúrnál, neki is megvan a maga rögeszméje.

Másnap kint a plébániatemplomban voltam szentmisén. Nyolc óra tájban érkeztem vissza. Keresztülhaladtam a terméskövel kirakott várudvaron és éppen a lépcső karfájára tettem a kezem, amikor felharsant a park felől a háziúr diadalmas hangja.

— Contessa! Gyorsan! Siessen!

Mondhatom, nem nagy örömmel engedelmeskedtem a hívásnak. Semmi kedvem sem volt a tegnapi fekete bogarakhoz hasonló látványossághoz. De hát nem akartam udvariatlan lenni.

A háziúr ott állt a tegnapi cserép előtt. Csupa ragyogás volt az arca.

— Nézze! Nézze, mit csalt ki a napsugár! — lelkendezett.

Elállt a lélekzetem. A cserép szélén gyönyörű szitakötő ült. Valami délvidéki fajta. Tíz cm hosszú is lehetett. Karcsú. Aranyosan csillogó testű. Színompás szárnyal.

— Meseszép! — tört ki belőlem a bámulat.

A tündéri lény mintha csak erre várt volna, emelgetni kezdte szárnyait, a magasba lendült és lassan beleveszett a napsugaras messzeségbe.

Egész nap a szitakötő jár! az eszemben.

Aznap este sokáig imádkoztam a várkapolnában és vacsora után, amikor egyedül maradtam a háziasszonnyal, föllevenítettem tegnapelőtti beszélgetésünk tárgyát a tökéletesedés nehézségéről. Elmondtam a fekete bogár és a szitakötő történetét. Aztán hozzátettem:

— Azt mondtad, úgy érzed magad mint egy utálatos fekete bogár, amely a sárban turkál. Csakugyan. A bűnös lélek csúf, fekete és eleme a föld, a sár, a piszok. De látod, bátyád fekete bogarai, bár természeti törvény számukra, sohasem lettek volna képesek átalakulni, ha nem éri őket a nap éltető melege és ereje. Így van a bűnös lélek is . . . Nem elég az átalakuláshoz, a tökéletesedéshez az akarat, az emberi erő. Kell az isteni erő, a lélek napsugara, a kegyelem közreműködése is . . . Kérlek, imádkozz gyakran a megszentelő kegyelemért. Meglásd, ha akaratoddal együtt működik a kegyelem, nem lesz többé a tökéletesedés lehetetlen, rettenetesen nehéz valami, lelked ki fog szabadulni a bűn csúf, fekete burkából és mint szép szitakötő, szabadon fog szárnyalni a magasságok, Isten felé.

Minőség és nemesak mennyiség.

— Hány terciárius van Kanadában? — kérdezte a pápa a kanadai terciárius zarándokok vezetőjétől, egyik ferences atyától.

— Több mint százezer — hangzott a válasz.

— Szép szám. — bólintott Öszentsége — de nem elég. Növelni kell a számot, de még inkább a minőséget! A harmadikrend nagy szerepet játszik a keresztény társadalomban. És be is fogja tölteni hivatását, de csak abban az esetben, ha tagjait áthatja Szent Ferenc igazi szelleme.

Az öntudatos terciárius olvassa és terjeszti a Ferences Közlönyt!

Nyaryljunk ferencesen !

Nemsokára megkezdődik a városi lakosság vidékre vándorlása, mint a fecskerajoké ősszel. Akiket maradásra kényszerít hivataluk vagy a pénztárcájuk, irigy, savanyú mosollyal búcsúznak a szerencsésektől. De egy-két hét múlva felderül ábrázatjuk, amikor megkapják a morcos, panaszos leveleket a vidéki élet ezer kényelmetlenségéről.

Pedig nyaralni azért megy az ember, hogy földerüljön a lelke. Ez talán még a testi épségnél is fontosabb. Aki nyaral, az vigye magával a túlzott „kultúrigények“ helyett Szent Ferenc természet-szeretetét.

A kéken izzó égbolt, a selymes mezők, a szelíd hajnalok és a csöndes esték mind a lélek felüdülését hivatottak szolgálni. Amit az ember falun lát, az maga az eleven élet, a romlatlan természet. Lelketlen ember, aki fanyalogva közeledik hozzá. Áhítat és lelki emelkedettség kell ahhoz, hogy a természetben meglássuk Isten nyomait, kezének remekeit. A fizikai közelség semmi. Hiába mászszuk a titokzatosan regényes hegyeket, hiába illatoznak körülöttünk a virágok, ha mi nem fogadjuk szépségüket Szent Ferenc hozzájuk hajló lelkületével.

Szent Ferenc szelid, derűs és Istenbe merülő lelkülete kell ahhoz, hogy a természet ölen valóban felüdüljünk. Ilyen módon valóban erőre kap a városban megsanyargatott ember, aki robotos hajszában tölti az év legnagyobb részét.

Legyünk vidámak! Örüljünk annak, hogy a füvek, fák, vizek testvéri együttesében élhetünk. Derüljünk együtt a fényes hajnalokkal. Adjuk át magunkat este a csillagos ég varázsának és Napbátyánk tündöklő bűvöletének a felhőtlen napokon. Töltsük meg szemünket a színek tarkaságával és az opálózó fények szivárványos sugaraival. Érezzük a termő nyár fenségét és a természet áldott egyszerűségét. Engedjük szabadon pillantásunkat a láthatár végtelenségébe. Gyönyörködünk az aprócska füvek tövén sürgő élet mozgalmasságában.

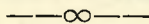
De csak imádkozó lélek tud rálelni ezekre a mélységes titkokra. Akiket egyszer szíven fogott a ferences szellem, azokban vannak ilyen áldott, lágy hajlandóságok. Csak felszínre kell hívni őket tudatosan. Ezt azok is könnyűszerrel megtehetik, akiknek nincs alkalmuk elutazni. Lehet nyaralni lélekben is.

Kívánom, hogy mindenki megtalálja a nyáron ezeket a szépségeket. Meglássuk a tó tükrében a rejtelmes élet titkait, kacagjunk vissza a kacagó napra, halljuk meg az erdő suhogásában Isten fölcséges orgonáját, amely a mi hozsannánkat kíséri a magasságok felé. Teljünk be mindnyájan az élet üdítő vizével, akkor majd frissen, vídámán, boldogan üdvözöljük egymást a viszontlátáshoz.

Ne elégedjünk meg azonban a magunk lelki-testi felüdülésével: Szent Ferenc példájára mindenüvé vigyük el *szeráfi Atyánk szelle-*

mét. Úgyesen ismertessünk meg minél több embert a szeráfi élet boldogságával, és e célra terjesszük *a ferences irodalmat.* Necsak jó példánkkal apostolkodjuk, hanem szóval és cselekedettel, ha kell áldozatokkal is.

Az ilyen okos és körültekintő apostolkodás eredménye lehet később egy-egy *terciárius község* alakulása, néhány *Ferences Közöny* megrendelése stb. Aztán hány *lelket vezethetünk vissza Istenhez* és mennyi *bűnt akadályozhatunk meg, ha óvatosan és imád-ságos lélekkel* itt is, ott is szóvá tesszünk valamit, vagy figyelmeztetjük kellő szerénységgel azokat, akikhez az ügy tartozik. Hiszen az apostoli lélek seholse nyugodhat . . .

Wirth Jakab és Weber Antal.

Szegény kézművesek voltak. Az egyik foltozó varga, a másik szabó. A hihetetlen nyomorúsággal telt XIX. század gyermekei. Életük szürke robot a megélhetésért, de lelkük nem tapad a földhöz. Minden egyszerűségük mellett megértik az élet nagy, isteni értelmét és apostoli tűz ég szívében. Belépnek Szent Ferenc harmadik rendjébe. Megélik a ferences eszményt. És szinte izzik bennük a vágy: segíteni másokon!

A lelkes waldbreitbachi plébános segítségével egy kis házat bérelnék. Itt összegyűjtik az elhagyatott, szegény gyermekeket és megtanítják őket Isten és a felebarát szeretetére. Áldásos vállalkozásuk azonban anyagiak híján hamarosan csődbejut, de Wirth és Weber nem csügged. Beköltözködnek a templom elhagyatott keresztkápolnájának fülkéibe és oly szent életet élnek, hogy való-sággal felrázzák a vallással mit sem törődő waldbreitbachiakat. Hírük eljut Trierbe, a püspökhöz is, akiben önzetlen pártfogóra találnak és jóvoltából 1862 június 12-én fölvehetik Szent Ferenc ruháját és letehetik a szent fogadalmat.

Most már társak is csatlakoznak hozzájuk. Néhány év múlva már külföldön is letelepednek a „waldbreitbachi ferences testvérek”. Mindenütt ott vannak, ahol irgalomra van szükség, ahol segíteni kell . . . Az 1870—71. évi német-francia háborúban a harctereket járják és hősieis önfeláldozással ápolják a sebesülteket. Ma zarándokházakat vezetnek. Rómában, a vatikáni palotában Őszentsége a pápa konyháját látják el. 1931-ben pedig az afrikai missziós területekre is bevonultak áldásos munkájukkal.

Jakab testvér még 1871-ben, Antal testvér pedig 1910-ben költözött át az égi hazába. Emlékük azonban él és a szentség dicsénye övezi.

Isten hadseregében a legszegényebb, a legtanulatlanabb ember is lehet vezér, ha van benne szilárd akarat, önfeláldozás és hit, és ezt életével tanúsítja. Tanuljunk meg Wirth és Weber terciárius testvéreinktől nemcsak szóval, hanem tettel is apostolkodni.

Ingyen utasok.

írta: Kállay István.

A zárai partok szikláit vadul ostromolják a hullámok. Egymásután sodródznak hosszú sávokban az ágaskodó vízhegyek, hogy azután a sziklákon nagyot bukfencezve, dübörögve, sisteregve omoljanak össze. Az eső kitarthatóan zuhog, vigasztalan sirokkós idő. A házak körül hajladozó cipruszok mutatják a szél irányát. A levegő telve van a tenger felől áramló jódos illattal.

A parton gálya horgonyoz. Konstantinápolyból jött és Ankonába igyekszik. Deszkát, épülettűt raknak reá.

A parton, hajó közelében két kopott, paraszti ruházatú, gondozatlan szakállú ember áldogál. Csuklyájuk védi ugyan őket ebben a barátságtalan időben, egyébként azonban bőrig áztak. Az egyik magas, komoly tekintetű férfiú, a másik alacsonyabb emberke. Mind a ketten bizonyos honvággyal tekintenek a tengerre s az előttük rakódó gályára.

A hajó kapitánya a parton nézi a rakodást. Kicsiny, zömök alak, erősen borvirágos orral, seprőmódra álló, deresedő bajusszal. Bő viaszos köpeny védi a szakadó esőben. Mindig pöröl, de — úgy mondják — sohasem haragszik igazában. A közelében áldogáló két ember bizonyos tiszteletteljes bizalmatlansággal kémleli a kapitány nádpálcáját, amely vészesen suhog a kezében. Csak úgy sunyítanak, lapulnak körülötte a cipekedő munkások.

Már sötétedni kezdett, amikor a két szegény ember nagy alázatosan odasompolygott a kapitányhoz és „nádpálcátávolban” megállt.

— Hát ti? — ripakodott rájuk a kapitány — mibe sántikáltok? A két ember egymásra nézett, majd a kisebbik nekifohászkozott.

— Tiszteletreméltó, jóságos kapitány uram, mi Sziriába hajóztunk volna, ha a vihar ide nem veti hajónkat. Most aztán hazajegykeznénk Itáliába, ha te fölvennél bennünket a gályádra.

— Hát még mi nem kéne! — durrant ki a szó a kapitány szájából. — Nem elég a magunk baja, veletek is vesződünk? Szó sincs róla. Nincs hely a hajón.

Bármily keményen ropogtak is a szavak Messer Capitano (kapitány úr) szájában, szeme elárulta, hogy sajnálja a két ágrólszakadt vándort. Megfordult s aztán nádpálcájával nagyot suhintott hátrafelé, nehogy a két ember utána lopózzék, majd felment a hajó fedélzetére. Az egyik matróz éppen akkor rakosgatta karikára a hajó köteleit. Bár tekintetéből nem sok értelem sugárzott, mégis a kapitány hűséges embere lehetett, mert ez nyersen ugyan, de bizonyos apáskodó közvetlenséggel súgta a matróz fülébe:

— Látod ott azt a két csavargóforma alakot?

— Ühüm — majszólt egy darab kenyeret a kérdezett.

— Ne zabálj, ha velem beszélsz, ebadta parasztlal! No hát! — utasította rendre, miközben alig tudta elleplezni mosolyát. — Azok

ott azt akarják, hogy vigyük őket magunkkal. Hát én elutasítottam őket... Az egyik azonban úgy tud nézni — lelkemre — úgy tud nézni...

— Hogy megsajnáljad őket, Messer Capitano...

— Nem fogod be a szádat! Még csak az kellene, hogy megsajnáljam őket. Terringettét! Csavargók... No, mit bámulsz? Új kapu vagyok én?!

Aztán félrefordult és csak a foga között mormolta:

— Hát persze, hogy megesett rajtuk a...

Nem folytatta. Szégyelte a gyengeségét. Újra marcona arcot igyekezett magára öltetni.

— Ha mégis fel akarnának szökni a hajóra, akkor (mondókájának eleje úgy harsogott, mint a teljes orgona fortissimója, míg utolsó szavai hirtelen lágy pianissimóba halkultak) — akkor hagyd őket békében. Tegyetek úgy, mintha nem vennétek észre. Megértettél?! No, mit állsz itt a vörös hajaddal, mint valami világitótorony?!

Azután magába dűnnyögött tovább.

— Hadd jöjjenek az Istenadták.

Egy újabb aggodalom azonban kissé gondolkodóba ejtette. Az időjárás bizonytalan. Ki tudja, hány napig vetődnek ide-oda a tengeren... Lesz-e elegendő élelmük?

Visszakiáltotta a matrózt.

— Giuseppe!

— Commandi, Messor Capitano! (Parancsára, kapitány uram!)

A kapitány felvonta a szemöldökét.

— Nehogy enni is adjatok a naplopóknak, mert az árbócra akasztatlak hej!

*

Egy óra múlva elindult a gálya. Eleinte, míg a szigetecsoport között haladtak, elég jól ment a dolog. Amikor azonban kiértek a szigetek közül a nyílt tengerre, alaposan megindult a „tengertánc“. A parti hegyek mintha a fejüket csóválták volna a hajósok merészségén. Legalább úgy látta az, aki még nem szokta meg a hajó imbolygását. Szédületes ide-odazuhanás volt ez, ami ellen a gyakorlatlan emberi szervezet csakhamar lázadozni szokott...

Giuseppe, a kedvenc matróz ugyancsak megtalálta a dolgát a fedélzeten és az árbócokon. Később, amint nagy nehézkesen elhaladt a hajó mélyének lejárata előtt, ott pillanatra meglepetten torpant meg. Énekhangokat hallott a mélyből.

„Áldjátok minden vizek az Urat... Áldjátok minden záporosó az Urat... Áldjátok Isten minden szelei az Urat!“

— Hát ez meg micsoda? — fülelt tovább a jó Giuseppe.

Az ének tovább folytatódott.

„Áldjátok világosság és sötétség az Urat... Áldjátok villámok és felhők az Urat... Áldjátok tengerek az Urat...“

— Aunye, de furcsa népség, még a nyelvemet is majd elharaptam!

Aztán tovább vánszorgott.

— Hogy ebben a bolond időben még dalolni is van kedvük...

Értetlenül csóválta meg a fejét s elhaladt a kapitány fülkéje előtt. Pillanatra megállt, hogy bekopogjon, de aztán meggondolta magát és egyik előárbóchoz támolgott a bizonytalan talajon. Aggodalmasan kémlelte az éjszaka sötétjét, nem fődöz-e fel valami nyugtalanítót, nem lát-e valami gyanusát? De sehol semmi, csak a tornyosuló hullámok.

Ebben a pillanatban kilépett a kapitány is és Giuseppe felé közeledett.

— Nem tudunk a kitűzött időre megérkezni — dörmögte inkább csak magában, mint Giuseppéhez.

*

Egy hete hánykolódtak már, csaknem céltalanul.

— Mi lesz, ha így tart soká? — sóhajtott az öreg kapitány. — Alig haladunk néhány lépésnyit. Elfogy az élelmünk, éhen veszünk, ha segítséggel nem találkozunk.

A bambaképű Giuseppe közeledett a sivító viharban. Az éj sötétjén néha villám cikkázott keresztül. Csak nagy nehezen, kötélbe kapaszkodva kúszott előre.

— No mi az? — kiáltotta túl a vihart a kapitány.

— Messer Capitano — rikácsolt a matróz — már három evezősünk dőlt ki az éhség miatt. Kifordul a szemünk . . .

A kapitány az egyszer nem káromkodott. Gondolkodott, hogy mitévő legyen.

A hold pillanatra kibújt a szétzilált felhők közül. Nem volt a hajón egyetlen száraz sarok. A hullámok minden pillanatban átcsaptak a fedélzeten. Sehol semmi biztató . . .

Lassan megvirradt. Az élelmük teljesen kifogyott, már a kapitánynak sem volt mit ennie tegnap reggel óta. Különben is magát tartotta utolsóinak az élelmezésben. Első gondja a legénység volt. Most azonban már az egész hajón nem akadt egy falat kenyér, egy korty erőtadó bor . . .

Ebben a pillanatban a hajó mélyéből a létrán két szakállas fej emelkedett ki. Alig pillantotta meg őket a kapitány, rájuk ripakodott.

— Még csak ti kellettetek ide, adta gézengúzai! Nem bújtok vissza mindjárt?!

Giuseppe fogát csikorgatta mérgében.

— Ezeknek van a legjobb dolguk. Folyton dalolnak és hálálkodnak ezért a pokoli időért. Áldanak ezek mindent, vihart, jégesőt. Még bajt hoznak majd a nyakunkra . . .

Az alacsonyabbik emberke most is bátrabbnak bizonyult a másiknál.

— Messer Capitano! — kiáltotta a nagy szélben — nem akarunk mi a terhedre lenni, inkább azért jövünk, hogy ha netalán segíthetnének rajtatok, hát szívesen átengedjük a magunk élelmét, hogy oszd ki embereid között s magad is egyél belőle egészséggel, jó étvágygal.

Alig mondta ki a szavakat, íme a vihar lecsendesedett. A szél

elült, a felhők áthatlansága oszladozott s közülök a nap melengető sugarai bukkantak elő.

A kapitány nagyot nézett a kis emberke szavaira. Ezek akarnak rajtunk segíteni? Honnan volna nekik annyi!? Mi két ilyen koldus elemőzsiája ennyi embernek?! Örüljenek, ha maguk ehetnek. De a kis emberke újra megszólalt nagy alázatosan

— Ó, tiszteletreméltó kapitány, nem kell félned, van nekünk annyi, hogy két ilyen hajónak is elég volna. Hogy honnan? Magunk se tudjuk. Már egy hete fogyasztjuk és nem fogy. Mintha inkább mindig több lenne. Azért, ha meg nem sértünk benneteket, fogadjatok olyan jó szívvel, amilyennel mi ajánljuk fel nektek.

A kapitány azt se tudta, hova legyen a bámulattól. Aztán tétovázva szólt.

— Hát hiszen . . . nem bánom, hozzátok fel, ha már annyi elemőzsiátok van, hadd látom, mire megyünk vele.

A két ember eltűnt a hajó gyomrában, majd kisvártatva újra felfelé nyomakodtak a létrán. Csak úgy szuszogtak a kezükben lévő zsák súlya alatt. Bevitték a kapitány fülkéjébe s ott kibontották a zsákot. Volt abban kenyér, sajt, szárított hal, szentjánoskenyér, bor, egyszerűen olyan ínycsiklandó dolgok, amelyekre az éhes ember ugyancsak epekedve pisloghat.

Hamarosan szétosztották a hajó legénysége között úgy, hogy mindenkinek jutott belőle egy napra való. Az idő pedig mind bátorosabbá kezdett válni. Az emberek szemlátomást erőre kaptak s miután jóllaktak, a szélcsendben evezni kezdtek. Nemsokára gyenge keleti szél kerekedett, úgy hogy kifeszíthették a hajó vitorláit s így kevesebb fáradsággal s aránylag gyorsan jutottak előre. Most már a két ingyen utas is segíteni kezdett nekik s közben csodálatos dolgokat mondtak a hajósoknak a bűnbánatról, a szegénységről, a tisztaságról, az Isten akaratában való megnyugvásról.

Délután már meglátták Ankóna tornyait és bástyáit. Egetverő hurrá kiáltásokkal ragadták meg evezőiket s még a sötétség beállta előtt horgonyt vetettek Ankóna kikötőjében.

A kapitány hálásan szorongatta meg a két ember kezét. Ezek megköszönték a kapitány jóságát, búcsút vettek és eltávoztak. Sokáig nézett utánuk a kapitány s mikor már eltűntek szeme elől, megcsóválta fejét.

— Furcsa volt, — mormolta — megdöbbenő volt. Vakuljak meg, ha értem . . . Csoda volt . . .

*

A két vándor pedig elindult a város felé. Útközben halkan beszélgettek egymással.

— Jó lélek volt ez a kapitány — szólt a magasabbik.

— Micsoda boldogság lett volna, ha jól végignádpálcázott volna bennünket, amiért engedélye nélkül felszálltunk hajójára — fűzte tovább a társa.

Pár percig némán ballagtak az úton, majd a kisebbik szakította meg a csendet.

— Te Péter! Maradt valami abból az elemózsiából?

— Nem maradt bizony semmi, Francesco, pedig megéheztem, mert megsajnáltuk a matrózokat és így nekünk már nem futotta...

A kisebbik szeliden elmosolyodott, aztán vígan felelte:

— Akkor hát mégis maradt valami boldogság számunkra: a nélkülözés, a lemondás, az önmegtagadás. Már pedig, Pietro Cattani testvérem, aki boldog, az dalban tárja ki szívét Istene előtt, mint a mezők dalos pacsirtái.

Pietro Cattani testvér tiszta szívvel kacagott fel erre a bohókásnak látszó, de mégis oly szent megjegyzésre. A következő percben megköszöri torkukat és rázendítettek a dicséretre.

*Dicsérjétek az Urat szent hajlékában,
Dicsérjétek Őt az ég erős boltozatában,
Dicsérjétek Őt hatalmas tetteiért. . .*

Már rég beértek a városba, de ajkuk még mindig dúdolta az Istent dicsőítő szent zsoltárt:

Dicsérjétek Őt csengő cintányérral. . .

Ferencs első áldozás.

Igaz történet. Egy angol Péter jegyezte fel.

Az elemista kislány első szentáldozásra készültek. Volt köztük szegény, jómódú és gazdag, mint ahogy a városi iskolában lenni szokott. Miután a Péter észrevette, hogy egyesek kissé szégyenkezve dugdossák meztelen lábcskáikat, az oktatás során előadást tartott Jézus szegénységéről is.

Végre elérkezett a nagy nap. A gyermekek új vagy legalább is tisztára kefélt és kivasalt ruhában jelentek meg a templomban, de bizony voltak most is meztel-láb-asak. A ruhát csak meg tudta igazítani a legszegényebb anya is, de cipőre pénz nem tellett. Fájts is a kicsinyeknek és nem egynek telt meg szeme könnyel, amikor kezdetét vette a mise.

A ministráns már a Confiteort mondja s a pap nem tudja mire vélni, hogy csak nem hangzik fel a gyerekcipők kopogása. „Miért nem jönnek az áldozatórácshoz a kicsinyek” — gondolja. Kifelé fordul a Misereatur szavaira és most megért mindent.

A jobbmódú gyermekek, amint látták kis társaik szomorúságát, hogy meztelen lábbal kell menniök az Úr Jézus asztalához, összenéztek s mint egy adott jelre, mindegyik kezdte levetni a cipőjét. Ezzel voltak elfoglalva Confiteor alatt. A Péter nem szégyelte bevallani, hogy könnyek szöktek a szemébe, amikor kis tanítványai, gazdagok és szegények, mind meztel-láb vonultak az áldozatórácshoz.

— Létezik még pápa? — kérdezte egy norvég protestáns az ottjáró katolikus misszionáriust.

— Már hogyan létezne.

— Akkor ettől a perctől kezdve a katolikus Egyház tagja vagyok — mondta a protestáns, majd a misszionárius csodálkozó arcát látva hozzáfűzte. — Mi sem természetesebb. Luther azt mondta, hogy az ő halála a pápa halála léssen. Már pedig Luther több mint háromszáz esztendeje meghalt, a pápa pedig ma is él... Tehát Luther hazudott, Isten pedig nem használhatott fel egy hazugot Egyháza megreformálására.

Krisztus útján.

Az Egyház parancsai.

(Folytatás.)

VII. „Egyházi adódat fizesd meg!”

Sokak fülében ez még szokatlanul hangzik. Talán meg is ütköznek rajta. De, ha a dolgok mélyére nézünk, egészen természetesnek fogjuk látni.

Az egyházi személyek és intézmények fenntartása, mint minden a földön, csak anyagi eszközök segítségével lehetséges. Egyházi személyek: a pap, a kántor, a harangozó, a sekrestyés. Intézmények a különféle iskolák: elemi, polgári, gimnázium stb., amelyeknek fenntartója maga az egyházközség. És ehhez a tanszemélyzet. Kiadást, súlyos kiadást jelentenek! A szükséges összeget azonban mégiscsak elő kell teremteni. De honnan? Csakis azoktól a katolikus hívektől, akiknek lelki érdekét szolgálják, illetve akiknek gyermekeit tanítják vagy tanítanák . . .

Valahogy azt még megértik, hogy a tantestület tagjait fizetni kell, sőt a kántor, a harangozó és a sekrestyés fizetése sem okoz különös nehézséget, de a paptól már szívesen megvonnák az anyagiakat. És ha adják, mert adniok kell, bizony nagyon sokszor panaszos az a falat, ami abból telik. És hányszor még így sem adják! Azzal nyugtatják lelkiismeretüket: van neki, éljen meg abból! . . .

Hogy helyesen ítélhessünk, fontoljuk meg a következőket.

A *papi hivatás egész embert követel!* Csak úgy töltheti be a lelkek üdvére és Isten dicsőségére, ha egészen annak élhet. Kötelessége az iskolában a gyermekek hitoktatása, a templomban a közös és nyilvános istentiszteleteken a szertartások végzése, a szentmise bemutatása, az Isten ígéjének hirdetése, a szentségek, főként a bűnbánat szentségének kiszolgáltatása, a haldoklók előkészítése az örökéletre. Közvetítőként áll Isten és az emberek között.

Híveinek ügyes-bajos dolgaiban hányszor kell útbaigazítást adnia?! A szomorúakat, sorsüldözötteket vigasztalnia! . . Halottakat eltemetnie.

Ejjel-nappal készen kell lennie arra, hogy híveinek lelki szolgálatára álljon. Hirtelen betegség bizony mindig adódhat.

Nagy és fontos kötelezettsége még a papnak: imádkozni híveiért! A szentmisén kívül legalább egy órán át imádkozik a pap híveiért naponta!

Mindezen kötelezettségeit csak úgy tudja buzgón és eredményesen teljesíteni, ha saját lelkét művelni van ideje. Külön imáit — a hivataloson felül — végezni, elmélkedni, lelkiolvasmányt tartani, Oltáriszentséglátogatásra a templomba át-átmenni, bizony elengedhetetlenül szükséges a papi életben.

„*Jó pap holtig tanul*“ elv szerint a teológiai tanulmányokat ismételnie, újabb irányú könyveket olvasgatnia állandóan kell!

A plébániai hivatal ügykezelése, a sokféle egyházi kimutatások, jelentések írásbafoglalása megint csak sok időt vesz igénybe.

Es ha a megélhetés gondja nehezedik vállára, vagy megélhetésének biztosítására gazdálkodni kénytelen, hogyan tudjon mindennek tökéletesen megfelelni? Ha hirtelen beteghez hívják, mennyire zokon veszik, ha nincs otthon, hanem — természet — a határban nézi a szántást. Azt is felhánják, ha a prédikáció kicsit gyenge néhanapján. De arra már nem gondolnak, hogy talán a kenyere után járt a határban.

A pap csak úgy tud Istentől rendelt hivatásának megfelelni, ha egész szívvel és lélekkel annak élhet. Ha nem kell a kenyérkérdéssel idejét, gondolatát részben vagy egészben lefoglalnia.

Mindenki megérti, hogy a mezőört, a pásztorokat, a rendőrt, a jegyzőt, a szolgabíró, a minisztert fizetni kell, — még ha van is egyéni birtoka. — Csak abban találunk nehézséget, ha a lelkipásztort, saját lelkük őreit és védőjét kell eltartaniok!

Jól tudja az Isten- és egyházellenes áramlat, amit a Szentírás is mond: „Megverem a pásztor, és elszélednek a nyáj juhái . . .” Máté 26, 31. Ez a céljuk! Ezért lázítanak a pap ellen. És csak a katolikus pap ellen. — Egyetlen felekezeti papja — azaz lelkésze, mert azok nem is papok — nem hoz annyi áldozatot, mint a katolikus pap. Nekik az legtöbbször csak megélhetés. És mégis a nemkatolikus hogy védi a papját, ha más támadja! Csak a katolikus rágja a magáét . . . Bizony szomorú!

A lelkiismeretes katolikus ember tehetségéhez mérten hozzájárul az egyházi személyek és intézmények fenntartásához. Hallgat az Úr szavára, amely azt mondja: „Akik az oltárnak szolgálnak, az oltárral együtt részesednek.” Kor. I. 9, 13. Ezen az alapon írja elő az Egyházi Törvénykönyv 463. paragrafusában, hogy: „*a plébánosnak joga van ahhoz a jövedelemhez, amit a törvényes szokás és előírás számára megállapít.*” Ezt megadni kötelesség. Ennek igaztalan megtagadása bűn! Lehetetlenre azonban senki sem köteles. Ezt az Egyház is figyelembe veszi.

VIII. parancs. „Vegyesházasságot ne köss!”

„*A házasságok az égben köttenek.*“ „*A házasság szívügy!*“ Ezeket a közkeletű szólásokat úton-útfélen hallhatjuk. Ezekkel akarják magyarázatát adni elhibázott lépésüknek azok, akik a hit és az erkölcs törvényeibe ütközve alapítottak családot. Vagy zaklatott lelküknek marcangoló nyugtalanságára ezekben keresnek olcsó vigasztalást.

„A házasságok az égben köttetnek“, de nem a józan ész és a lélek üdvének rovására! Ha tehát az ébredő vagy a fellángolt érzelmek akár a józan ész, akár a lélek üdvének vagy legtöbbször mindkettőnek együttesen ellenére irányulnak, akkor holt biztos, hogy az a házasság nem Istentől van. Nem köttetik az égben. Boldogságot nem nyújthat!

„A házasság szívügy!“ Igen, de a hívő lélek nem követheti vakon a fellobbant szerelmet, hiszen az a romlott emberi természet következtében kívánhat a testre és a lélekre nézve egyaránt veszedelmes és káros dolgot. A hittől és a józan észről itt is tanácsot kell kérnie.

Gyermekeik boldogságáért aggódó szülők már a zsenge korban vigyáznak arra, hogy a gyermek csak olyanokkal *barátkozzék*, akik lelki fejlődésére jóhatással tudnak lenni. Ezt az örökösüket tanácsaikkal, kérésükkel igyekeznek érvényre juttatni a családalapítás nagyfontosságú kérdésénél is. Tudásukkal, nagy élettapasztalatukkal pedig igyekeznek gyermekeik hasznára lenni!

És ha ezt természetesnek és magától érthetőnek tartjuk, — aminthogy az is, — akkor ki veheti zokon, ha az Egyház is odaáll a döntő fontosságú elhatározás előtt álló híve mellé és Istentől nyert hivatása szerint óvja a lélekveszedelemmel és a kárhozattal járó ballépéstől! Az Egyháznak ez kötelessége! Teljesíti is!

Ezért hozta e szigorú törvényt, hogy: *vegyesházasságot ne köss!*

Vegyesházasságot köthet két olyan megkeresztelt egyén, akik közül az egyik katolikus, a másik nem! Pl. ha katolikus lép kálvinistával, lutheránussal stb. házasságra. Természetes, hogy az is tilos házasság, amikor katolikus meg nem keresztelt féllal kísérel meg házasságot, pl. katolikus zsidóval. Ezt *valláskülönbségnek* nevezzük. Itt még nagyobb az ellentét és a veszély, mint a megkeresztelt másfelekezetű között.

Vegyesnek pedig azért nevezzük a katolikus és a másfelekezetű között a házasságot, mert vegyesen vallják a krisztusi hitet: *jól, rosszul. A katolikus jól, a másfelekezetű rosszul*, mert elszakadt az igaz Egyháztól, letért az igazság útjáról.

Miért tiltja e házasságokat az Egyház?

Azért, mert az emberi élet átlagos és a házaselet különleges bűnveszélyeit annyira felfokozza, hogy nagyon megcsökken a remény és a lehetőség a bűn és így a kárhozat elkerülésére! A szomorú élettapasztalat igazolja ezt a talán túlzottnak látszó megállapításunkat.

Mint ember, mint katolikus, hogyan tudja eredményesen munkálni lelkét az, aki annak, vagy azoknak a közelében él, aki vagy akik megnemértéssel vagy gúnnyal nézik, ha imádkozik, misére megy, gyónik, áldozik, böjtöl stb. Ha a Szűz Anyát tiszteli, bálványimádást emlegetnek... Hogyan tudja bensőleg igazán tisztelni és szeretni azt, aki az ő benső meggyőződésével ellentétes nézetet vall!?

Azt szokták mondani. Mi egymás hitét nem bántjuk; ezt a kérdést mi kikapcsoljuk az életünkből! — Hát ez csak porhintés! A benső meggyőződést nem lehet csak úgy „kikapcsolni.” Ez az ember benső „én”-je, amely belefolyik gondolatainkba, cselekedeteinkbe. És ha nem folyik be, akkor már komoly baj van, mert az éltető hitet a vallási közönbösség váltotta fel. Ezen út pedig egyenesen a kárhozat felé vezet.

Mint házastárs hogyan élhet érzelem és gondolat-közösségben, mikor egy egész világ választja el a másiktól? Nincs közös gondolatuk Istenről, Egyházzal, templomról, imádságról, hitéleti cselekményekről. Nem mehetnek együtt Isten elé! Mindezt külön, kétfelé intézhetik! Hol lehet itt a boldogsághoz a közös alap? Pedig enélkül nincs boldogság.

A jegyesség alatt és a házasság első idejében, amikor még a túlradó érzelmek mindent lefoglalnak, talán nem érzik a hiányt és az ellentétet, de amikor az érzések lobogó tüze lelohad, feltétlenül kiütközik életükből.

És a két ellentétes világ között hányódó gyermekkel mi lesz? Ami az apa előtt szent, az az anya szerint nem fontos! És viszont... Milyen erkölcsi szilárdság alakulhat ki a fejlődő lélekben! Siralmas még rágondolni is! Ime mennyi bűnveszély! Érthető tehát az Egyház szigorú állásfoglalása.

A vegyesházasság tehát tilos! Ha valaki az Egyház tilalma ellenére mégis megkísérel, az érvénytelen házasságban él. Szentiségekhez nem járulhat! Csak akkor menti föl az Egyház a tilalmat és engedi meg katolikus templomban az esküvőt, ha *a világi hatóság előtt is érvényes reverzálist* állítanak ki arról, hogy a mindkét nembeli gyermekek katolikus vallásúak lesznek. Továbbá a nemkatolikus fél lelkiismeretben kötelezi magát, hogy katolikus házastársát hitének gyakorlásában és a gyermekek katolikus nevelésében nem gátolja.

P. Roznik Rajnér O. F. M.

Szerkesztői üzenetek.

A szerkesztési zárás a hónap 15-én van. Tehát kérem a cikkeket a hónap 12-ig. — Arra is szeretettel figyelmeztetem a kedves írógárdát, hogy a Szentírást mindig a legújabb kiadás szerint idézzék a fejezet és a vers feltüntetésével. — Ha valaki valamely műből idéz, nevezze meg pontosan az író és a könyv címét az oldal számmal és kiadási évvel.

Hatvan. Hírüket a júliusi számban közlöm.

B. M. Költeménye nagyon bús hangokat üt meg, amelyeket nem akarok lapomban meghonosítani. Mi a bajban is derűsek akarunk lenni. Más tárggyal próbálkozzék.

Z. A. Írásai kedvesek, de még szebben érkezett ide szeráfi lelkülete. Ha költeményét nem is olvashatják, gondolkozását azonban szeretném minél általánosabbá tenni. Fogja csak meg bátran Szent Ferenc kezét, A többi magától jön.

A beküldött könyvekre júliusban kerül sor.

K. I. Bécs. Örülök kedves sorainak. Üdvözllet a viszontlátásig. Szeretettel várjuk a jó „öreg” munkatársat.

A szkipetár fia.

Regény. — Írta: P. Barkata Fábán O. F. M.

Fordította: Farkas Géza.

(Folytatás.)

4. Életre-halálra.

Határozott: inkább elemésztí magát, de nem túri ezeket a naponkénti mérgezett túsúrásokot, ezt a gúnyolódást, amely mindenúnnen körülveszi, ezt a megvettetést, ezt a rettenetes életet!

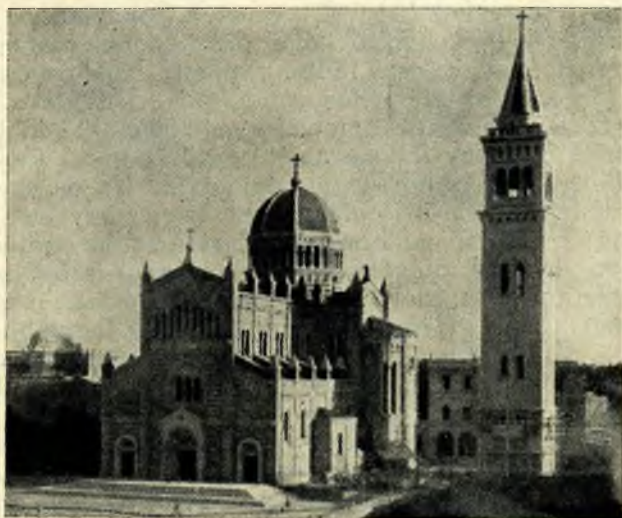
... Sűrű sötét éjszaka volt. Nagy csendben fölkelt, hogy senki észre ne vegye. Pisztolyát övébe dugta, fegyverét vállára vetette és indulni készült. De jaj gyermekei! Legalább ezektől búcsúzzon el utoljára. tApai szívének ösztöne húzta vissza egy utolsó csókra. Ez lesz az uolsó alkalom. De nem! Nem lehet. Ha valamelyik felébredne, szíve gyengének bizonyulna, talán meg is repedne. Gyorsan el!.. Óvatosan lépte át a küszöböt, kinn pedig elnyelte az éjtszaka. Lassan, ellenkezve hagyta el kis birodalmát. Széttépett lélekkel, szomorú ábrázattal, vérző szívvvel távozott el. De hova is megy? Oda, ahol gyötrelmeinek végét megtalálhatja, vagy — ha másként nem — a halálba! Komor gondolatok követték lépteit. Szörnyen kínozták agyát. Ledöntötték utolsó reményét is, amelyhez az utolsó napokban még görcsösen ragaszkodott, mint egyetlenhez még, ha gyenge kilátás is volt a jobb jövőre. Most már alig remélt. Nem, ez az utolsó lépése nem fog sikerülni! Nem lesz képes Stiefni keményfejűségét megtörni. Nem tudja majd rávenni ezt a kemény fajzatot, hogy a vérdíjat lefizesse. S mi lesz akkor?... Önkénytelenül az övébe dugott pisztolyához nyúlt. Ez az utolsó megoldás!

Küzdött önmagával. Lelke szinte szópárbajra kelt agyával. Az vádolt, ez mentett. Eszébe jutottak a plébánosnál eltöltött évek. A hit-tanórák. A tízparancs. A plébános szavai. Keze eleresztette a pisztolyt. Nem, — amikor lelke üdvérol van szó, nem gyilkol. És tovább ment. Lassan lépdél, hisz van ideje bőven, egész éjtszaka vándorolhat, a cél pedig nincs oly messze. Az éjtszakát választotta, hogy senkivel se találkozzon. De meg az éjtszaka komor leple is jobban illett belső állapotához. Igen, így lesz. Stiefni házához megy. Ott el-rejtőzik, megvárja a hajnal hasadtát, megragad egy alkalmas pillanatot, amikor egyedül és megfigyeléstől menten beszélhet a büszke öreggel... Már fontolgatja is a szavakat, amiket hozzá fog intézni, hogy megindítsa és a maga ügyének megnyerje. Vajjon sikerül-e neki? Töpreng. Kétely üli meg lelkét. Nagyon jól ismeri ennek az embernek makacs keményfejűségét: inkább hagyja, hogy az egész világ elpusztuljon, mintsem őseik kérlelhetetlen törvényét a legutolsó következtetésig meg ne tartsa.

Jó gondolata támadt. — Mit is akarsz te ezzel a hajthatatlan, keményfejű öreggel beszélni? — vonja magát felelősségre. — Ott van a legidősebb fia is. Beszélj azzal. Neki panaszold el bajodat. Az készségesebb lesz óhajod teljesítésére... Így fog eljárni. Csak azon csodálkozik, hogy ez nem jutott már előbb eszébe. Közben

azon veszi észre magát, hogy megérkezett bolyongása céljához. Az éj behúzta már fekete köpenyét. Egy-egy fénysugár is már előlopakodott a szürke hajnalhasadásban. Kakas kukorékolt. Már egész közel jutott a házhoz. Még nem igen látszott a ház udvara a sötétben. Csak úgy sejtette, merre van. Jól ismerte a vidék zegét-zugát. Sötétben sem tévedt el soha. Leült egy fatörzsre és várt.

A házban még minden csendes. De lám, éppen most gyúlt világosság a kicsi ablakban. Az ébredés jele. Csakhamar bent is, kint is megelevenedik az élet. A füst már vastag gomolyagban szállt fel a kéményből. Már jönnie kellene valamelyiknek. Felpattan az ajtó és két gyermek ugrik ki az udvarra. A juhakolhoz futnak. Kieresztik s nem sajnálva az ütletet, a legelőre hajtják. Amott jön az asszony is leányával. Kis lapos hordócskát cipelnek. A forráshoz mennek. Ilyenkor szokták elintézni a vízfordást. Egy napravalót hoznak.

P. Facchinetti Vittorino O. F. M. niciói c. püspöknek, és Tripolitánia ap. helynökének székesegyháza Tripoliban. (Afrika).

Gin Prens nagy csendben feláll a fatönkről és egy bokor mellé bújik, nehogy meglássák. Hopp! kidugta az öreg Stiefni is az orrát! Úgy áll ott a küszöbön, mint valami páva. Hordónyi pocakja az ajtófélfát csaknem kitölti. Haját már belepte a temető virágja. Bajuszát is. Az öregség nem egyedüli jelei. A hatalmas test sudáregyenesen emelkedik ki a háttérből. Jelenléte és tekintete parancsolólag hat. Acélkeményen uralkodik a vidéken. Ő itt az úr. A gyermekek munkáját vizsgálgatja. Majd egy futó pillantást küld a távolodó nők után. A szántóföldet és erdőt is felméri szemével. Talán azon gondolkodik, hogyan ossza fel háznépe közt a munkát. Gin félénken les körül. Mozdulatai izgatottságot árulnak el. Az öreg nem vette

észre. Gin szeme az öregre mered, aki most még nagyobbnak, még keményebbnek látszik, mint eddig. Ez az ember, aki elé könyörögve akart járulni?! Föllélekzett és elgondolkozott: Milyen jó, hogy nem kell vele beszédbe elegyednem!

Stiefni visszament. Kis idő múlva másik alak jelent meg az ajtóban. Épp olyan szélesvállú, épp oly erélyes, mint az öreg. Nuének hívják: az öreg legidősebb fia. Vállán fejsze van; bizonyára fát akar vágni az erdőben. Kemény léptekkel távozik hazulról. Gin nem győz eleget hálálkodni az Istennek, hogy így történt. Mikor Nue kissé elhaladt, Gin lassan utána lopakodott. Tényleg az erdőbe ment. Gin nyomon követte. Mikor már jól benne voltak az erdő sűrűjében, fürkészve nézett körül. Gin ráköszönt:

— Dicsértessék a Jézus Krisztus! — Így szokás ez náluk. Utána még jó napot is kívánt.

— Mindörökké! — felelte Nue. — Isten hozott!

Beszédbe elegyedtek és tovább mentek. Sok mindenről szó esett, aminthogy ismerősöknél, barátoknál szokás. Ginnek már égett a szíve mellében, de amennyire csak tudta, elrejtette belső nyugtalanságát. De Nuét is kínozták az ellentétes gondolatok. Ismerte a két család régi civódását, a vérbosszút, amely fenyegetőleg állt közöttük. Tudomása volt arról is, hogy a törzs tagjai különösen az utóbbi időben sokat foglalkoznak a vérbosszú gondolatával. No és ez az ember, aki itt jön mellette?! Erről is elég sokat, főleg gúnyosat hallott. Se-hogy se bírja megérteni, mi hozhatta őhozzá ezt az embert. Mit akar tőle itt, ebben az erdei magányban. Akaratlanul is övéhez csúszott a keze. Hosszúcsövű pisztoly volt benne. De türtőztette magát, mintha semmiről sem tudna. Beszélte az időjárásról, a legutóbbi vásár árfolyamáról. . . Gin hirtelen megállt. Kezét a mellette haladó vállára tette és megszólalt. Hangja már nem hangzott oly közönbösen mint eddig, komolyra, tartalmasra változott.

— Barátom, beszédem volna veled, azért kerestelek fel!

Nue is megállt. Hirtelen elkomolyodott. Tudta, mi fog következni. Nem valami csekélység, hanem olyasmi, ami élet és halál felett dönt. Felelete rövid s csaknem nyers volt:

— Beszélj!

A terciárius Vianney Szent János gondolatai az imáságról.

Az imádság édesillatú harmat: de tiszta szívvel kell imádkoznunk, hogy illatát belélegezhessük.

*

Az ima megszabadít a földtől: fölemeli a lelket, mint ahogy a tűz melege a léggömböt a magasba hajtja.

*

Ha Isten közeledni lát bennünket, szívét kítárva lehajol teremtményeihez, mint az atya kis gyermekéhez, aki hozzá beszél.

A szentmiseáldozat.

írta: P. König Anaklét O. F. M.

(3. folyt.)

Szent Lúcián († 312) keresztény hite miatt tömlöcbe került, ahol cserépdarabokkal behintett padlóra feszítették ki hátrakötött kezekkel. Ilyen helyzetben volt, amikor közeledett a háromkirályok ünnepe, amely a régi Egyházban a Megváltó születésének ünnepe is volt. A keresztények, akik vele együtt sínylődtek a börtönben, égtek a szent vágytól, hogy ezt az ünnepet szentmiseáldozattal és Jézus szent testének vételével ünnepeljék meg s ezzel új erőt nyerjenek végső nagy szenvedésükre. Aldozópap csak egy volt köztük. Lúcián. Oltárnak, asztalnak nyoma sem volt. Most olyan szentmise következett, amilyent sem előbb, sem azután nem mutattak be. A szabad keresztények kenyeret és bort adtak be a tömlöcbe; fogoly társai Lúcián mellére gyolcskendőt terítettek és erre helyezték a szentmisehez szükséges kenyeret és bort. A megkínzott vértanu volt az oltárkő. Lúcián elimádkozta a miseimádságokat, majd a legnagyobb tisztelettel és kegyelettel, szinte lehelve ejtette ki az átváltoztatás szavait. S íme az Úr Jézus teste s vére ott pihen a vértanu keblén, szíve fölött. Az egyik vértanutárs, egy diakonus felkel, s megáldoztatja a sötét börtön keresztényeit. Tizennégy napig feküdt Lúcián kifeszítve a cserépdarabokon. (Schütz: Szentek élete I. k.)

Oltár és áldozat. Milyen megható!

Ezt a megható történetet messze túlhaladja Jézus oltáráldozata.

*

Mi történik a szentmiseáldozatban?

A szentmisében az Úr Jézus ugyanazt teszi, amit a keresztfán haldokolva cselekedett: felajánlja magát elégtételül az emberek által megbántott isteni Fölség kiengesztelésére. (Trid. zsinat)

Jézus áldozata végtelen szeretetének záloga. Amikor Jézus felajánlja magát a szentmiseáldozatban mennyei Atyjának, akkor újból és újból kijelenti, hogy végtelenül szeret minket s érettünk ezerörmest kész megismételni a nagypénteki áldozatot.

A szentmiseáldozatban Jézus engesztelő szeretete helyreállítja Isten dicsőségét és folyton irgalmat kér számunkra. Ez a szentmiseáldozat főcélja. A végtelenül megbántott isteni igazságosságot csak végtelen értékű engesztelés indíthatja irgalomra. „Álnok szolga, — mondja a Szentírás — fizesd meg, amivel tartozol!” Mivel tartozik a szolga, az ember? Adóssága végtelen! Felszólíthatja az ég összes angyalait: a kerubokat, szeráfokat; a szenteket, hogy vele együtt engeszteljék a Végtelent. De hiába, mert ők is véges termények.

Isten egy házasságtörés miatt, 25.000 férfit öletett meg; Dávid király hiúsága miatt 70.000 embert vesztett el. Pedig mi sem más Istent sértegetünk. Hol a bűnhődés? Hol a vezeklés? Minden egyes halálos bű Istent végtelenül sérti. Tehát végtelen nagy adósság terheli az embert. Ha odaadnók utolsó csepp vérünket, sőt ha az egész emberiség bűnbánatból vérét ontaná, mit sem törlesztenénk! Kétségbe kellene esnünk! Ecce venio! Íme itt vagyok én, — mondja Jézus. Fölemeli kezét éshódolat teljes készséggel, végtelen szeretettel

feláldozza magát Atyjának, aki Szent Fiának végtelen érdemeit elfogadja engesztelésül és elégtételül. „Atyám — mondja — ime itt vagyok szent színed előtt és az oltáron följánlom magam törődött szívvel az emberiség minden bűnéért és mulasztásáért; felajánlom minden kincsemet, szívem minden szeretetét; minden megalázásomat. Te mindig meghallgattál. Tudom, most is meghallgatsz, amikor azért könyörgöm, hogy szent haragod megszűnjék s irgalmad harmata hulljon a bűnös emberiség lelkére. És az ember, *aki üdvözülni akar*, újra Isten gyermeke lesz. Jézus hódolatteljes engesztelése teljesen eleget tesz az Úr változatlan jogainak. (Szunyogh: Élet és oltár, május sz.)

A szentmiseben Jézus Krisztusnak, az Atya egyszülött Fiának fölértékelhetetlen szolgálatait, érdemeit, összes fáradalma és minden szenvedése jelenik meg. Tehát megtestesülésének minden pillanata, minden állomása. És mindez — figyelj ide, óh lélek, — mondja Aikantarai Szent Péter — *a mi vagyunk*, amelynek örökösévé maga Jézus tett végrendeletében. *Mindez a mi tulajdonunk! Mintha önnönverejtékünk és gyötrődésünk árán szereztük volna azokat.*

Ez a szentmiseáldozatnak felmérhetetlen áldása! Ennél jobban nem kedveskedhetünk Istennek. (P. Buttykay: Elmélgedések II. k.)

Kedves testvérem! Siess az Úr oltára elé és *ajánld fel Istennek Jézust!* Egész életét! Szendvedéseit, halálát, feltámadását! Hisz ezért „kölcsonzi“ (Plus) neked az ég Jézust, hogy Vele, Általa, Benne végtelen gazdaggá tegyen, hogy a sok megbántásért végtelen engeszteléssel fizethess az Atyának.

„Értékesítsd jobban Jézust! — mondja a mennyei Atya Consoleta Benignának. — Nem tudod, mily rejtett kincs van kezében. Odaadtam a világnak Fiamat, de nem törődik vele. Jézus ugyan nem veszít ezzel, de annál többet ti, a teremtmények. Gazdagokká válhatnátok az örök élet számára.“

Csak azok részesülnek a szentáldozat engesztelő érdemeiben, „akik meg akarnak szentelődni.“ (Zsid. 7, 25.)

Isten dicsőségét önmaga lelkében és Istenben az állítja vissza, aki szerető szívvel egybeforr a nagy Engesztelővel. Egy kanadai vértanú ezeket írja: „Már több mint 46 éve annak, hogy meghatottak az isteni Üdvözítő szavai: „Ege honorificabo Patrem meum.“ Megdicsőítem Atyámat. Akkor elhatároztam magam, hogy az édes Jézust főképp azért fogom szeretni, mert Ő mennyei Atyját engesztelő szeretettel tisztelte. Nem vagyok képes megmondani, hogy lelkem mekkora hasznot húzott ebből az ájtatosságból. Mikor az oltárnál a szent Ostyát felajánlom, akkor végtelen nagy örömet érzek magamban a fölött, hogy Jézusban, akit feláldozni készülök, az elégtétel végtelen kincsét bírom, amelyet vétkem kiengesztelésére ajánlhatok föl. Örülök, hogy Istennek éppen ezáltal az áldozat által sokkal több dicsőséget adok vissza, mint amennyit én bűnös és az összes bűnösök elraboltunk tőle.“ (Plus: Krisztus Jézusban, 193)

Legyen a te szíved is kedves oltár Isten előtt, amelyen Jézus áldozata egybeforr életed engesztelő áldozatával. (Folyt. köv.)

A Bold, Szűz hét örömének rózsafüzére.

írta P. Szabados Anzelm O. F. M.

(II. folytatás.)

Mielőtt az egyes titkok fejtegetésébe kezdenék, néhány általános és a következőkben is ismétелendő dologra hívom fel a kedves olvasó figyelmét. Minden alkalommal megjelölünk a Szentírásból néhány helyet, hogy azoknak figyelmes átolvasása és átélmélkedése sok mély és isteni gondolatot adjon, és mi magunk főleg azoknak boncolgatása révén *egyenileg*, azaz saját lelkeségünknek megfelelően alkossuk meg a mi elmélkedésünket az egyes titkokról. Mert minden lélek másképpen, mást is láthat és én csak nagy vonásokban akarok adni vezérfonalat a jámbor lélek számára, hogy ennek szemeltartásával megkönnyítsem a elmélkedést.

Másodszor röviden, főleg szentírási szöveg alapján egy *jelszót* írok az elmélkedés elé, hogy aztán így legrögzítsük a számunkra leglényegesebb *teendőket*. Természetesen kiki mást is tűzhet maga elé, sőt jó, ha időközökben ezt változtatjuk. Harmadszor pedig megtesszük a felajánlást, elsősorban Istennel szemben, másodszor pedig önmagamért vagy más szent szándéokra. Ez is természetesen lehet egyéni. Én csak egy formát adok, hogy ezáltal a rózsafüzér végzése valóban kellemessé, hasznossá és sok-sok lelki gyümölcsöt termővé legyen.

I. titok: „Akit te, szeplőtelen Szűz, a Szentlélektől örömmel fogadtál”.

Elméldések: Szent Lukács Evangéliumából 1, 5—38. Szent Pálnak a Kolosszaiakhoz írt levelének 1. fejezete.

Jelszó: „Legyen nekem a Te igéd szerint . . . Szolgáló leánya az Úrnak” . . .

Felajánlás: A teljes Szentháromság dicsőítésére.

Önmagamért, hogy teljesüljön bennem Istennek örök szándéka.

Amint a kicsi mag hatalmas fát rejt magában, éppúgy az angyali köszöntés jelene és szövege csodás titkokkal és szépségekkel teli paradicsomi „Életfát” ismertet meg velünk. A megtestesülés által megmutatta Isten, mennyire szereti az embert, akit „szentségben és igazságban” teremtett, de a bűn által elszakadt Teremtőtől. Most az Isten-emberben találkozik az Ég és föld . . .

Így imádkozzuk: Kit . . . a Szentlélektől örömmel fogadtál. — Hány millió lélek kulcsolja imára kezét a reggeli, déli és esti harangszóra, hogy megemlékezzék az Úrangyala imádkozása közben arról a legszentebb örömről, amelyet a megtestesülés titka az Égben és a földön okozott.

Orvendett az ég, mert az imáandó Szentháromság örök tervei számára méltó és alkalmas lényt talált Szűz Máriában. Az Atya örült legszentebb Leányának, a Fiú szeretettel nevezte őt Édesanyjának és a Szentlélek gyönyörködött legtisztább Jgyesében. Földre szállott az égi szeretet és fellángolt a siralom völgyében a mennyei

tűz, amelynek fénye és melege lángot fogott a gyöngéd lelkekben és bennük kiolthatatlan viszonzszeretetet gyullasztott.

Örvendezett a föld, amely eddig csak tövist és bojtortjánt termelt, mert amely pillanatban „az Ige testté lön“, az átok megtört és rajta isteni gyümölcs termett: Szűz Mária isteni Fia! A názárethi ház paradicsommá változott, amelyben állandóan ott tartózkodott Isten, hiszen emberi természete szerint Jézus Krisztus teljesen Édesanyjára bízta magát a megtestesülés pillanatában!

A Szűzanya szíve-lelke a legbensőbb kapcsolatba lépett Jézussal és szent elragadtatással készült arra a boldogságos órára, amelyben megláthatja a próféták által megígért Megváltót. Szűz Mária eddig is várta az Eljövendőt, de hogy ő lesz a Messiás Édesanyja, arra még gondolni se mert. Innen az a nagy zavar és a meghatolt alázatosság, amellyel válaszol az angyalnak: *Ime az Úr szolgálóleánya, legyen nekem a te igéd szerint!* . . . Érezni szavaiból, mennyire méltatlannak tartja magát. Egészen eltölpül semmisége tudatában és csak lassan kezd kialakulni benne az a csodálatos Magnificat, amely Szent Erzsébetnél tör ki belőle ellenállhatatlan erővel.

Szűz Mária tehát beleegyezett abba, hogy ő legyen a várvárt Megváltó Édesanyja. Ezzel megkezdődött az emberiség megváltásának nagy műve. Pirkadozik az üdvösség hajnala, elmúlt az éj és fölkelőben a Nap, amely megvilágít minden embert . . .

Nem is tudjuk, min csodálkozzunk, mit szemléljünk, hiszen a Szentírás minden szava, minden alakja csodás fénybe borítja lelkünket. Semmit sem szabad kicsinybe vennünk, mert a hatalmas Istennél semmi sem kicsiny, semmi sem megvetendő. Mindent lassan át meg át kell gondolnunk, újra meg kell csodálnunk. Figyeljük az Isten, az angyal, Mária szerepét és akkor bizonyára igen termékeny lesz imádságunk, mert kezdünk majd Isten szemszögéből látni. Észrevesszük, hogy kiben telik kedve, kit választ ki, hogyan diszíti fel a speplőtelenység ruhájával, hogyan önti reá a pünkösdi tüzet, milyen gyengédséggel, kedvességgel szállítatja meg, mennyit mondat neki.

Mi is *örvendjünk* tehát ezen titok elmondásakor. Hálásan elmélkedjünk az elmondottakon, és alkalmazzuk azokat saját életünkre, mert nemcsak Mária lett Anyjává Jézusnak, hanem mi is azzá válhatunk, ha Isten akaratát áldozatosan teljesítjük és a szentáldozás által növeljük szívünkben Jézus szeretetét, és mi is sok szeretetet adunk Istennek és felebarátainknak! (Folyt. köv)

SZERÁFI LANT.

Imádságos és énekeskönyv a katolikus hívek számára. Második változatlan kiadás. Szerkesztették: P. Vados Pál ferences áldozópap és Jarisch János okl. kántor. Szombathely, 1933. — Ez a szépkiallítású könyv mindent magában foglal, ami gyakorlatilag szükséges az imakönyvben, még a mise szövege is megvan benne, azonkívül kb. 220 szép egyházi ének. — Megrendelhető: Ferences rendház, Szombathely.

A szentföldi ferencesek.

A *Terra Santa*, a Szentföld ferences őrségének (Kusztódia) hétszázéves története olyan mint egy fenséges hősköltemény, amelynek az egész világ kereszténysége bámulattal és megihletődéssel adóz. Az írók tollát is megihlette. Arnaldo Cipolla így ír szentföldi utazásáról beszámoló könyvében :

„A Szentföld ferencesei nemcsak a hit, hanem a cselekedet emberei. Legyőzhetetlen erejű harcosok. Ha egy napon valaki megakarná írni történetüket, magasztosabb regényt írna, mint amilyent valaha is emberi képzelet megteremtett“.

A francia Gabriel Charnes pedig a következőket mondja :

„Nincs erő, amely diadalmaskodott volna rajtuk. Százával haltak meg nyomorúságban, véreztek el a törökök kardjai alatt, ott ahol egykor az Úr Jézus meghalt: de az elesettek helyébe mindig újak jöttek; e békés hadsereg, amely megsebesített, de meg nem sebesített, soha számban meg nem fogyatkozott“.

„Kétségtelen, hogy a harctéren küzdők hősiessége szép és nagy dolog. Bizonyos, hogy Bouillon Gottfrid és katonái, akik elkecseregetett harc árán ragadták ki a hitetlenek kezéből Krisztus megszentelténített Sirját, megérdemelnek minden elismerést. De talán még méltóbbak erre a hősöknek kijáró dicséretre a békés ferencesek, akik ugyanezért a célért minden fegyver nélkül, a lármás hűhó mellőzésével, a hivatásos katonáknál sokkal bátrabban küzdöttek. Egyedül Isten a tanuja nemes cselekedeteiknek!“

„A ferencesek szentföldi tevékenysége a bátorság, a lemondás és a buzgóság legkiválóbb teljesítménye. Vérük és pénzük bőséges ontásával busásan megvásárolták jogukat a tisztelgetélméltó szentélyekhez és évszázadokon át mégis durvasággal, embertelen kegyetlenségekkel akarták őket e birtokuktól megfosztani“.

Szent Ferenc nyomdokain.

Szeráfi Atyánk a szegénység, alázatosság, tisztaság, rengeteg önelgyőzés és mélységes szeretet által jutott el gyönyörű útján az Úr Jézus lábai elé.

Krisztus vonásaiból belevésődött az önfeláldozó szeretet, amely másokért kér, sürget, tevékenykedik. *Mindig és mindent másért!* Nekem add, Uram, a maradékot, hiszen Lényednek legkisebb atomja is boldogsággal tölt el.

Szeretetedért örömmel viselem el a világ hálátlanságát. Árassz szívembe kiolthatatlan vágyat, hogy bűneinkért igyekezzek eleget tenni, és súlyos keresztjeim által Téged másokért is engesztelhesselek.

Csak Isten Fia viheti keresztjét egyedül... Kérem, érintsd meg szent keziddel keresztmet, hogy elmém megismerje akaratomat, szívem áttűzesedjen isteni szeretetedtől és lelkem alázatosan mindig csak Beléd fogózzék... és így egyre közelebb jusson Tehozzád, óh Uram!

Mögötted állva, s kicsinységem tudatában földre pillantva, Veronika keszkenőjén látom Arcodat. Tövisszorosú homlokod mélységes fájdalmat, de megzavarhatatlan békét is sugároz, Szelid tekinteted ellenállhatatlanul vonz és átjárja egész valómat, hogy hűséges osztályosa legyek Szent Klárának, kitartó követője Szent Erzsébetnek és alázatos gyermeke Szent Ferenc Atyámnak, aki a szenvedés nehéz napjaiban is tudott énekelni...

Add, hogy látszat soh' se irányítsa tetteimet, s az élet minden tövise Hozzád egy lépcsőfok legyen! Minden kő, kavics és akadály, mint szirt övezzen, hogy lelkemhez sohse férjen közel a gonosz ármány.

Végül pedig minden felajánlásomat fogadd a tisztítóhelyen szenvedő lelkekért, hogy ők minél előbb élvezzék szent Színed boldogító látását, a bűnösök pedig Hozzád térjenek...

Lisieuxi kis Teréz nővér.

Az ideai Katolikus Nagygyűlés plakátpályázata. (Krisztus és a falu.)

Az Actio Catholica országos elnöksége a 27. katolikus nagygyűlés plakátjának megtervezésére pályázatot hirdet a következő feltételekkel: 1. Tárnya: a katolikus nagygyűlés központi gondolata: Krisztus és a falu. 2. Nagysága: 1 iv, amely méreteiben körülbelül 15 milliméter fehér szegélyt kell hagyni. 3. A plakáttervezet három színben készítenő el, színes papír alkalmazása számításba veendő. 4. A plakáttervezetet oly festési technikával kell elkészíteni, hogy az litográfiai kövön, vagy ofszetnyomással három szín igénybevételével legyen sokszorosítható. 5. A pályaműveket 1 iv nagyságú papírra, vagy kartonra rajzolva, a tervező művész teljes nevével és pontos laciímével ellátva 1936. június 12-én déli 12 óráig az Actio Catholica orsz. elnökségének központi irodájában (IV., Ferenciek tere 7. III. lépcső 1. em. 8. sz.) kell benyújtani. 6. A pályaművek beküldésére megjelölt határidő után beérkezett, vagy a pályázat feltételeinek meg nem felelő műveket a pályázatnál figyelembe nem veszik. 7. A pályaművek felülbírálatát és odaítélését az országos elnökség végzi. 8. Az elnökség kitűzött egy 200 pengős első díjat, egy 100 pengős második díjat és egy 50 pengős harmadik díjat. 9. A díjazott pályaművek tulajdona és sokszorosítási joga az Actio Catholica orsz. elnökségére száll át. 10. Az orsz. elnökség fenntartja a jogot, hogy amennyiben a pályaművek között esetleg nem talál megfelelő művet, a díjat nem adja ki. 11. Minden pályázó aláveti magát az orsz. elnökség döntésének. 12. A bírálóbizottság a pályaművek felett a pályázati határidő lejártától számított legkésőbb 2 héten belül dönt. 13. A pályázaton résztvevő, de pályadíjat nem nyert pályaműveket az orsz. elnökség döntésétől számított két héten belül a központi iroda helyiségében délelőtt 9-1 óra között át kell venni, illetőleg onnan el kell szállítani. E határidő eltelte után az orsz. elnökség a pályaművekért felelősséget nem vállal. A pályaművek be- és elszállításának költsége a pályázókat terheli. 14. Felvilágosításokat a közp. iroda ad a fent jelölt időben. 15. A plakátba betervezendő ez a szöveg: „Krisztus és a falu” — „XXVII. Országos Katolikus Nagygyűlés Budapesten, 1936. október 3-4-5-6”.

A Terciáriusok Országos Nagygyűlése

október 4-én és 5-én lesz!

Óh az a külső!

- Mi az, Magdi? Miért vágsz olyan „mélabús” arcot?
- Tudod, Sárókám, nem szeretek panaszkodni, de igazán nem lehet kibírni a mamát. Rettenetesen maradi. Mindig csak azt hajtogatja, amit a terciárius gyűléseken hall. Keservesen takarékoskodtam, amíg összegyűjtöttem azt a tíz pengőt, hogy elmehessek a kozmetikushoz. Szerettem volna végre emberi formát kapni. Képzeld, ahogy hazajöttem és a mama meglátta rajtam azt a kis rúzszt, amit arcápolás után rámtett a kisasszony, olyan csattanós pofont kaptam, amelyet még soha. Igaz, a szemöldökömet is megvékonyítottam kissé. Jól áll? Mondd, nem borzalmas, hogy egy tizenkilencéves felnőttet így terrorizáljanak! Az arcom és a szemöldököm enyém, azt csinálok vele, amit akarok! Nem tűröm! Érted, nem tűröm!
- Látom, Magdi, hogy alaposan elcsúfítottad magadat. Te is olyan vagy, mint a többi. Olyanok a lányok, mintha a gyárban készült próbababa volna valamennyi. Ugyanaz a szemöldök, haj, ugyanaz a rózsásra mázolt arc. Teljesen elvész az egyéniség.
- Az csak nem bűn, ha az ember szép akar lenni?
- Bűnnek talán éppen nem bűn, de ha nem vigyázunk, könnyen az lehet. Elfoglalja az ember gondolatát, kevélyé teszi, esetleg rossz útra is viszi, ha nem tudja becsületes úton kielégíteni öltözködési igényeit.
- Borzasztó! Te is úgy prédikálsz, mintha a mamát hallanám. Tetejében még a körmömről is le kellett súrolnom a lakkot. Jó, hogy nem jössz elő te is azzal, hogy a lélek szépsége széppé teszi a csúnya arcot is. Szeretném tudni, hogyan lenne szebb lelki úton az én zsíros arcbőröm.
- Nagyon könnyen, Magdi. Az Úr Jézus iránti szeretetből lemondasz hetenkint kétszer-háromszor a húsról, nem eszel mustárt, nem szódsz meg önmegtadásból az ételt, ha egy kicsit sótlan. Reggel szépen megiszod a tejet. Délben szó nélkül kikanalozod a spenótot és a zöldbabot. A nehézségeket felajánlod engesztelésül az Úr Jézusnak. Meglátod hét hónap alatt olyan szép arcbőröd lesz, hogy mindenki csodálkozik rajta.
- De ha ennyi önmegtadást gyakorolok, akkor már igazán nem lesz olyan nagyon fontos nekem, hogy milyen az arcom.
- Látod, Magdi, ez az! Ha az ember nem önmagáért, hanem a jó Istenért cselekszik, egyszerre elfelejti a saját baját. Többé nem fontos sem a szép arc, sem a ruha. Örül az ember neki, ha megvan, de nem búsul amiatt sem, ha esetleg hiányzik. Magdi, próbáld ki ezt a szépítőszert!
- Jól van, kipróbálok! Most már nem haragszom annyira a mamára sem. Mintha volna mégis neki valami igazsága: ahol szép lélek uralkodik a testen, ott a test is kap a lélek szépségeiből!
- Ha ilyen gondolkodással ápoljuk külsönket, akkor valóban Isten kertjének üde virágaivá válunk.
- Jól mondod, Sári. Most már értem, milyen legyenek. Úgy igyekszem külsőleg harmatos virággá változni, hogy lelkiismeretemmel és női hivatásommal is összhangban maradjak.

Képesítő előtt.

Írta: Egri (Rösler) Irén.

Páduai Szent Antal
Jézuska barátja.

tőn. Azt ajánlom, hogy tartsunk kilencedet Szent Antalhoz, hogy sügion. Már úgyse lehet szorul-szóra megtanulni az egész könyvet! Holnaptól kezdve menjünk valamennyien szentmisére és szentáldozáshoz reggel. Kilenc napon keresztül.

— Ha átsegít Szent Antal, akkor jöjjünk el hálából minden évben ezeken a napokon Szent Antalhoz, akárhol leszünk! — kiáltott közbe a szöszeke Nagy Kató.

Az osztály helyeslőleg zúgott. Kilenc napon keresztül ostromolta a negyven leányajak imája Szent Antal oltárát. Sokan továbbra is eljártak a templomba reggel. Olyanok is, akik eddig lusták voltak felkelni

Eljött a rettegett földrajz képesítője. Bizony elég sok zöldség került a bizottság amúgyis zöld posztós asztalára. Lukács Icának a Tiszát jelölték ki tételül.

— A Tisza . . . a Tisza, — dadogott Icus halálos zavarában, — az Erdős Kárpátokban ered.

Aztán halálos biztonsággal rámutatott a Csiki havasokra. Majd sebesen folytatta a mondókát:

— Négy ágból, úgymint a Fekete, Fehér és a Sebes és a Hármás Tisza.

Cséska Magda pedig így kezdte Magyarország népsűrűségének tárgyalását:

— Magyarországon nagyon sűrűek a népek . . .

Legszebbre a Vas Vali felelete sikerült. Még a miniszteri biztos úrnak is harmatos lett a pápaszeme a kacagástól. Az volt a kérdés, kit ábrázol a helybeli főszékesegyház főoltárképe?

Vali azt felelte:

— Aranybafőtt, olajszejú Szent Jánost!

Csüggeden hajtották le fejüket a póruljártak.

— Látjátok, hiába imádkoztunk! Nem segített Szent Antal sem! — szomorkodott Lukács Ica.

— Nem kérek tőle semmit többé! — haragoskodott Vas Vali.

Cséska Magda nem szólt semmit. Némán nyitotta ki maga előtt a földrajz-könyvet.

A nagy hirdető-táblán a folyosó végében hatalmas papírlap fehérlett. Május 12-én utolsó előadás lesz az V. osztályban. Utána az írásbeli és szóbeli képesítők dátumai sorakoztak. Igazán oroszlánszívűnek kellett lennie annak az ötödikesnek, aki el tudott menni fogvacogás nélkül ez előtt a lista előtt. Úgy húzódtak meg a folyosó sarkában a lányok, mint a megiasztott csirkecsapat. Még az is tanult most, akinek öt éven keresztül „alig használt” jelzővel adódtak el a könyvei.

Szent Antal oltára sohasem volt még annyira látogatott, mint ebben az időben. Állandóan gyertyák égtek, friss csokrok illatoztak, uzsonnapénzek csörrentek a szegények perselyében. Egy-két beesett szemű, megnyúlt arcú ötödikes mindig térdelt előtte. Tízpercekben pedig valósággal megrohanták a kápolnát a lányok. Különösen mióta kitudódott, hogy a miniszteri biztos azonos azzal az egyetemi tanárral, aki a földrajz-könyvet írta.

Lukács Ica, az osztály egyik leggyöngébbje, harsogva hívta össze az egyik keddi napon a többieket.

— Lányok! — szónokolt a harmónium tetejéről, — életbevágóan fontosat mondok! Borzasztó dolgok lesznek a földrajzi képesítő.

— Tanulok a pótképesítőre — jelentette ki lemondóan.

Június tizenkettedikére mindenki túljutott a képesítőn. Délután volt a vizsgálat eredményének kihirdetése. A porszem úszását is meg lehetett hallani a levegőben, amikor az igazgató úr felnyitotta az ívet.

— Az eredmény: öt jeles, tizenkilenc jó és tizenhat elégséges oklevél. Pótképesítőre senkit sem utasított a bizottság. Köszönjék a miniszteri biztos úr jó szívének.

Mindenki a terem közepére nézett ebben a pillanatban, mert Vas Vali nem tudta magába gyömöszölni háláját. Hangosan felkiáltott:

— Köszönöm, Szent Antalkám!

Sírva-kacagva ölekeztek össze a lányok, mikor vége volt a ceremóniának.

— Holnap lesz Szent Antal ünnepe! — kiáltott Bolonyi Erzs.

— Ott leszünk mindnyájan a ferenceseknél a körmeneten! — szólott Lukács Ica.

— Fehér ruhát vegyünk föl és gyertyát is hozzunk! — rendelkezett Súlyom Edit, az önképzőköri elnök.

— Soha, soha egész életünkben ne feledjük el megtartani, amit ígértünk, a kilencedet! — fejezte be Cséka Magda boldogságtól sugárzó arccal a megbeszélést.

Lehet, hogy később mégis megfélekedtek róla egy páran.

Első lelkigyakorlatos hajózarándoklás Máriacellbe.

Főpásztori vezető: P. Uzdóczy-Zadavec István ny. tábori püspök. Lelki vezető: Czapik Gyula dr. prelátus-kanonok.

Az Actio Catholica Országos Elnöksége új gondolattal lendült bele a katolikus életbe. Elhatározta ugyanis, hogy ezután minden évben megrendezi a magyar katolikusok országos nemzeti lelkigyakorlatos hajózarándoklását Máriazellbe. A gondolat máris visszhangra talált az egész országban. Messze vidékről érdeklődnek és megmozdult a katolikus egyesületi és társadalmi élet is, hogy résztvegyen az *első lelkigyakorlatos máriazelli zarándoklásban*. Programját most bocsátja ki az Actio Catholica Országos Elnöksége, amelyből megtudjuk, hogy a lelkigyakorlatos hajózarándoklás július 13-án indul és július 17-én éjjel érkezik vissza Budapestre. A zarándokok az utat Budapesttől Bécsig hajón teszik meg. Amikor a zarándokok a hajón elhelyezkednek, a hajó lelkigyakorlatos házzá alakul. Rádiókészülékekkel, hangszórókkal a hajó minden részére közvetítik a vezető főpásztor és a lelkivezető beszédeit, az ájtatosságokat, imákat és énekeket. A lelkigyakorlat idejére a hajó úszótemplom lesz, amelyen a zarándokok a zarándoklás hagyományos szellemében töredelmes szívvel, imádsásos lélekkel készülnek a Szűzanya kegyhelyére, Máriazellbe.

A zarándokok a Szent Gellért nevű

luxushajón július 13-án indulnak Budapestről. Július 14-én kedden reggel Szent Antal tisztelete, majd ugyanaznap délután a hajó befut a bécsi kikötőbe. A kiszállás után a zarándokok rögtön luxusautocarokra szállnak, amelyeken megtekintik Bécs város minden nevezetességét. Utána a fővárost elhagyva, tovább folytatják autóbuszon az utat és átmennek Liesingen, Mödlingen, Hainfelden, Lillienfelden, majd Türnitz és Annaberg érintésével este érkeznek Máriazellbe, ahol az elszállásolás megtörténte után ünnepélyes bevonulással kezdődik meg a máriazelli program.

Július 17-én reggelig maradnak Máriazellben, majd luxusautocarokra szállnak és St. Pölten, Pottenbrunn, Purkersdorf érintésével Bécsbe mennek. Itt újból rövid autocar-körséta, majd utána a hajóállomásra hajtatnak és felülnek a Szent Gellért hajóra, ahol rádióhangverseny lesz és éjfélkor ugyanaznap Budapestre érkeznek.

Részvételi díj 38 és 69 pengő.

Ezen kívül még egy csoportot indít Budapestről az Actio Catholica. Ez a csoport július 14-én indul autóbuszon Budapestről és végig az utat autóbuszon teszi meg és egy és fél napot Bécsben tartózkodnak ezek a zarándokok. Ennek részvételi díja 102 pengő. Jelentkezni az Actio Catholica központi irodájában (Budapest, IV., Ferenciek tere 7. sz.) lehet.

Rendi élet.

A jászberényi terciárius község „Ifjúsági Szakosztálya”. A jászberényi terciárius község „Ifjúsági Szakosztálya” a rendiköztség ifjú testvéreinek és nővéreinek különálló alakulata, amely saját megválasztott, ill. kinevezett tisztikarral bír. Célja: a kebelébe tartozó renditagok lelkületének megfelelő formában és különleges eszközökkel való nevelése a ferences eszmék elérésére, védőszentjének Szent Erzsébetnek pártfogása alatt.

Az „Ifjúsági Szakosztály” hivatalos megalakítása formailag 1934. nov. 4-én történt P. Szilveszter igazgató vezetése mellett. Azóta a tapasztalat a bizonyította, hogy mennyi „élet” költözött általa az egész rendiköztségbe. Hivatalosan felvett tagjainak a száma 60. Ennyi ifjú lélek dolgozik érdemes tisztikar vezetése mellett a ferences lelki élet és eszmények megvalósításán. Ők vezetői és nevelői a 400 főből álló s eleven életű kis „Kordás hadseregnek” is! Havonta ünnepélyes gyűléseiken valóságos lelki képző iskolákat tartanak, kultúrházi előadásaikon lélekből fakadó öröme és boldogságra tanítanak, mindenütt felhangzó kar- és szólóénekeikkel Istenhez közelebb vonzanak, ügyes és sokirányú kézügyességi munkáikkal csodálatot és lelki hasznot hajtának. A kellemes és hasznos iránt épp úgy érzékkel dolgoznak (könyvtár, számos folyóirat, restaurációk), mint a jó és szép érdekében (misszió, templom, „Engesztelő légió”). Mult évi 800 P-ös pénztári mérlegük nagyjelentőségű tettekről igazolja ez ifjúságot s arról, hogy nemcsak ifjúsági termékben elszigetelten élnek. Egyébként a szakosztály megalapozottságát és állandósíttóságát megtartják a jóváhagyott s pontosan körvonalazott alapszabályok, amelyekből 4 főpontot kiragadunk:

Szervezete.

1. Az „Ifjúsági Szakosztály”-t a rendi igazgató mellett a szakosztály élén álló

szakosztályvezető vezeti, akit akadályoztatás esetén helyettesít a megválasztott helyettes vezető. A tisztikar képezik továbbá: a titkár, a jegyző és a pénztáros.

2. Az „Ifjúsági Szakosztály” feloszlik 4 alosztályra; úgymint eucharisztikus kör, énekkar, műkedvelőgárda és kézimunka alosztályokra. Ezek vezetői szintén az ifjúsági tisztikarnak tagjai.

3. A szakosztály keretén belül van még: könyvtáros, missziós ügyek megbízottja, háziasszony és játék-kezelő.

Általános szabályok.

1. A szakosztályba való felvétel a vezetők által megfelelő formák között ünnepélyes ifjúsági gyűlésen történhetik meg, úgyszintén az elbocsátás is ünnepélyes, illetve hivatalos formák között történik.

2. A tisztségek betöltését jelölés és titkos szavazás útján eszközlik és megbízatásuk egy évre szól. A választást mindig az év decemberében ejtik meg.

3. Tagsághoz megkívánt életkor a betöltött tizennégy évtől az elért huszonnegyedik évig terjed. A huszonnegyedik életévet betöltött testvérek az ifjúsági szakosztályban mint pártoló vagy jövendő tagok szerepelnek minden jog és kötelezettség nélkül.

4. A tagok havonta tartandó ifjúsági gyűlésen kötelesek megjelenni; jogos akadályoztatás esetén mentésük magukat az igazgatónál. Háromszori igazolatlan elmaradás kitéttel jár.

5. Az egyes alosztályok tagjai megfelelő kötelezésekkel teljesítésére, ill. a külön tartott összejövetelekre való megjelenésre az illető alosztályokból való elbocsátás terhe mellett kötelezve vannak.

6. A megérdemelt jogos esetekben az egyes testvérek büntetésének kirovása az igazgatót illeti: négyesemközt, tenn előtt, vagy a gyűlés keretében.

7. Az ifjúság tagjai az ifjúsági tenn naponta látogathatják az esti ha-

rangszó elhangzásáig. Kivételt képeznek a szinelőadások és az ünnepségekre való közvetlen előkészület napjai.

8. A szakosztály tagjait céljuknál fogva buzdítják a havi engesztelő szentáldozás vállalására, gyakori szentséglátogatásra, úgyszintén a gyakori szentgyónásra és áldozásra, a szentmise napi hallgatására, pénteki kereszttűt végzésére, örökimádásban való részvételre, továbbá a napi elmélkedésre és a lelki könyvek olvasására Hasonlóképpen ápolják lelkükben fokozott mértékben a ferences megértést, a ferences eszmékért való lelkesedést és a tiszta élet örömet.

Az egyes tisztségek jogai és kötele-ségei:

1. A rendi igazgató hivatalból elnököl az ifjúsági összejöveteleken, és ha jelen van, a gyűlések menetét ő vezeti.

2. Szakosztály-vezető: képviseli a tanácsban az ifjúságot, joga és kötelessége az ifjúság tagjainak ellenőrzése és a felügyelete, és az igazgató atya távollétében az ifjúsági összejöveteleken elnököl.

3. Helyettes-vezető: távollétében vagy akadályoztatása esetén a vezetőt helyettesíti és jogaival rendelkezik.

4. Titkár: az ifjúság belső ügyeinek intézője.

5. Jegyző: az „Ifjúsági Szakosztály“ jegyzőkönyvének vezetője.

6. Pénztáros: az ifjúság anyagi ügyeinek kezelője.

7. *Eucharisztikus kör vezetőjének* hivatásköre: Az ünnepélyes ifjúsági gyűlés megrendezése és előkészítése, ifjúsági pályázatok kihirdetése.

8. *Énekkar* vezetőjének munkaköre: templomi és ünnepélyes szereplésekre az énekkart előkészíti és arra felügyel.

9. *Műkedvelőgárda vezetőjének* ügyköre: rendi ünnepségek, szinelőadások, kirándulások megrendezése, szereplők kiválasztása, betanítása stb.

10. *Kézimunka* vezetőjének munkaköre: kézimunka-délutánokon való közreműködés, irányítás, tanítás, felügyelet stb.

11. *Könyvtáros kötelessége*: az ifjúság külön könyveinek és folyóiratainak kezelése.

12. *Missziós ügy* kezelőjének munkaköre: az „Ifjúsági Szakosztály“ missziós tevékenységének irányítója.

13. *Héziasszony tisztsége*: az összejövetelekre a teremben való előkészü-

let, teadélutánok megrendezése.

14. *Játékkezelő munkaköre*: az ifjúság játékszereinek őre.

15. *Hetese* munkaköre: az ifjúsági terem rendbentartása, virágok és virágoskert gondozása.

Egyes alosztályok célkitűzése:

1. *Eucharisztikus kör*: hivatása az ifjúság tagjainak eucharisztikus szellemben való kiképzése havi gyűléseken való szereplések, felolvasások és szavalatok által, pályázatok kihirdetése, esetleg folyóiratokban való terjesztése a ferences szellemnek. A kör tagjai a vezetők felkérésére mindenkor kötelesek közreműködni.

2. *Énekkar*: templomi és rendi összejövetelek alkalmával az ünnepség fényét emeli. Úgyszintén az énekkar kebelébe tartozik az ú. n. „Ének-ötös“ amely színpadi szereplésre van hivatva.

3. *Műkedvelőgárda kötelessége*: ünnepségek és színpadi előadások katolikus szellemben való megrendezése. Havonta hivatva van egyszer előadást tartani és szabadtéri előadáson közreműködni; évente missziós előadást tartani; beöltözés és fogadalomtételek alkalmával megfelelő ünnepségek rendezése, úgyszintén kerti ünnepély rendezése. (A műkedvelőgárda szervezete a jegyzőkönyvben látható.)

4. *Kézimunka szakosztály munkaköre*: missziók és egyéb célokra kézimunkák, kézügyességek, dísz- és iparművészeti tárgyak készítése a munkadélutánokon.

A pécsi terciárius község *Jagicza Juvenál* igazgató atya elnökletével 1936 április hó 26-án új rendi elöljáróságot választott.

A szabályosan megejtett választások eredményeképpen az újonnan megválasztott előljáráóság a következő:

Elöljáró: özv. Szigriszt Ferencné, Mária nővér; előljáró-helyettes: Gundrum Antónia, Veronika; titkár: Pogány Ede, Gellért testvér; pénztáros: Dorner Alajos, Alk Péter; újoncmester: Mihály Tivadarné, Erzsébet nővér; ellenőr: Kovács Ilona, Franciska; könyvtáros: Schusztner Anna, Ágnes; tanácsosok: özv. Mészáros Istvánné, Klára, Dám Antalné, Franciska, Klobucsár Mihály-né, Antónia, özv. Orning Antalné, Katalin, Wilhelm Andorné, Franciska, özv. Urbán Károlyné, Antónia, Puppí Irén, Margit. B. Szabó János, Kap. János.

A XIII. ferences zarándoklat *Mária-gyűdre* Pécsről augusztus 2-án reggel külön vonaton indul a pécsi főpályaudvarról. A részletes programot a júliusi számban közöljük.

Augusztus 3-án délután kezdődik a pécsi női lelkigyakorlatos otthonban a

3 napos *ferences lelkigyakorlat* a rendi nővérek számára.

Úgy a zarándoklatra, mint a lelkigyakorlatra kérjük a jelentkezők mielőbbi közlését: *Szt. Antal-bazár, Pécs, Ferenciek-utca 35. szám.* Lehetőleg minden rendiközség vegyen részt.

Jó könyvek :

Reggeli virágszedés 1'80 P.
Leánykézen. Regény az ifjúságnak.
Ára 1'20 P.

Szent Antal élete. Pálffy E. grófnétől.
Ára 2'40 P.

Szent Klára élete. Ugyanattól. 3 P.
Szent Erzsébet élete. Ugyanattól.
—'80 P.

Szent Paskál élete. Ugyanattól 4'50 P

Szent Antal kegytárgyüzletben

olcsón kaphatók szép szentképek, szobrok, keresztek, rózsafüzérek, plakettek, egyháziruhák, kelyhek stb. Páduai Szent Antal breviárium (keresztje) a Szent képével 80 fillér. — Terciárius diploma 80 fill. — Szép elsőáldozási emlékképek. A kegytárgyüzlet pártfogásával elősegítjük a magyar ferences kínai missziót.

Budapest, II., Margit-körút 23. szám.

Fiók: I., Krisztina-körút 8—10. szám.
Telefon: 529—36. Csekkszám: 51.581.

Oberbauer A. Utóda egyházi szerek és zászlók

legjutányosabb bevásárlási torrása Budapest IV., Váci-u. 41. Tel. Aut. 833—44

Mit tettél eddig
a Szentföldért?

Legalább most légy buzgó és apostolkodj a

Magyar Szentföld téglái

érdekében. Egy téglá hat (6) fillér.

(Szentföldi iroda Budapest, II., Margit-körút 23.)

A szerkesztésért és a kiadásért felelős: P. MAJSAI MÓR O. F. M. szerkesztő:

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, II., Margit-körút 23. szám.

Kiadótulajdonos: A Kapisztrán Szent Jánosról nevezett ferences rendtartomány.

Kapisztrán-nyomda Vác.

Művezető: Farkass Károly.

Terciárius naptár június hóra.

1. B. Herkulán, Félix és János I., III. r. hv. TBvil.
2. B. Humiliana III. r. özv. TBvil.
3. Hyspellói B. András I. r. hv. TBvil. Kántorbőjt.
5. Kántorbőjt (péntek).
6. Kántorbőjt (szombat).
7. **Szentháromság vasárnapja** ÁF. TBvil.
11. **Úrnapja** ÁF. TBvil.
13. Pádai Szent Antal I. r. hv. TBvil.
17. Szent Teofil I. r. hv. TBvil.
19. Jézus Szent Szíve ünnepe ÁF. TB.
20. B. Michelina III. r. özv. TBvil.
24. Keresztelő Szent János születése. TB.
29. Szent Péter és Pál ünnepe. ÁF. TB.

Erénygyakorlat e hónapra: Semmivel se közeledhetsz annyira Jézus szentséges Szívéhez, mint a szerettel. Nem halad a lelkiéletben, aki nem gyakorolja az áldozatos szeretetet. Éppen azokkal szemben légy figyelmes, akik neked kellemetlenkednek! Így vigasztalod édes Üdvözítőd áldott Szívét és készítesz Számára magadban kedves hajlékot.

Terciárius naptár július hóra.

2. Sarlós Boldogasszony ÁF.
3. Elsőpénteki önfelajánlásért TBvil.
8. Portugáliai Szent Erzsébet III. r. özv. TBvil.
9. A gorkumi vért. I. r. TBvil.
11. Giuliani Szent Veronika II. r. szűz TBvil.
13. Szolánói Szent Ferenc I. r. hv. TBvil.
14. Szent Bonaventura I. r. hv. egyháztanító TBvil.
21. B. Angelina III. r. özv. TB.
22. Brindisi Szent Lőrinc I. r. hv. TBvil.
26. Szent Anna asszony TBvil.
27. Szent Mária Magdolna II. r. szűz TBvil.

Erénygyakorlat e hónapra: Jézus szentséges Vérével váltott meg bennünket. Ne feledjük, hogy ez a szent Vér nemcsak megmosott minket, hanem véd is az élet veszedelmei közepette. Ha tehát erejében részesülni óhajtunk, engedjük, hogy szentáldozás alkalmával átjárhassa egész lényünket. Aki Jézus szentséges Vérének hatása alá kerül, az élvezi a megváltás gyümölcseit.

TBvil. = teljes búcsú a szeráfi rend templomaiban a világi hívek számára is (nemcsak a terciáriusoknak).

TB. = teljes búcsú a szeráfi rend templomaiban csak a szeráfi rend tagjai számára (terciáriusoknak is).

ÁF. = általános feloldozás (áldás teljes búcsúval).

A Ferences Közlöny előfizetési ára:

Magyarországon negyedévre 0'90 P, Romániában egy évre 5'— P
Jugoszláviában egy évre 50 dinár, Amerikában egy évre 1'50 dollár.

E g y e s z á m á r a : 30 fillér.

Lapzárta minden hó 12-én. — Megrendeléseket, reklamációkat a FERENCES KÖZLÖNY kiadóhivatala címére: Budapest, II., Margitkörút 23., kéziratokat és a lap szellemi részére vonatkozó leveleket pedig a FERENCES KÖZLÖNY szerkesztősége címére ugyanoda kell küldeni. — Kéziratokat nem adunk vissza.

POSTATAKARÉKPÉNZTÁRI CSEKKSZÁMLA SZÁMA: 51.581
